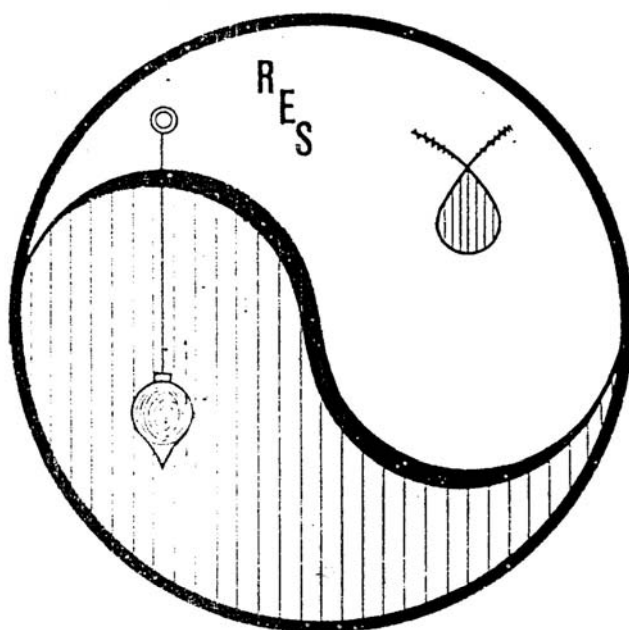

Smail Dubravić

RADIESTEZIJA

PRIRUČNIK ZA RAD
SA RAŠLJAMA I VISKOM

Zagreb
1985

Smail Dubravić
Radiestezijska I
PRIRUČNIK ZA RAD S RAŠLJAMA I VISKOM

Vlastita naklada
Priredio: Branimir Galeković

Ovaj materijal se može kopirati u dijelovima ili u cjelini za osobno korištenje, za prijatelje ili klubove i to isključivo u neprofitne svrhe.

Zagreb, 2011.

ISBN 978-953-56657-1-7

Smail Dubravić, dipl. ing.

RADIESTEZIJA

I

PRIRUČNIK ZA RAD S RAŠLJAMA I VISKOM

Zagreb
1985

Želeći spasiti od nezasluženog zaborava značajno djelo pok. Smaila Dubravića posvećeno radiestezi, a koje svojedobno nije imalo prilike biti predstavljeno široj publici na odgovarajući način, već samo u obliku skripata, ovom prilikom objavljujemo ovo djelo u obliku besplatne elektroničke knjige. Nastojanje je podržano od strane obitelji autora kao i *Kluba radiestezista, bioenergetičara i istraživača* iz Zagreba. Djelo je uz puno truda preneseno u oblik, koji omogućava njegovu prezentaciju pomoću suvremenih sredstava komunikacije, ipak ostavljajući originalno djelo u gotovo neizmijenjenom obliku primjerenom ondašnjem stupnju tehnologije, onako kako ga je autor s puno ljubavi i truda zamislio.

Branimir Galeković, dipl. ing.

Sadržaj

UVOD

PREDGOVOR.....	7
KRATKA POVIJEST RADIESTEZIJE	9

TEORETSKI DIO

Osnovni pojmovi	14
Pokusi sa zrakama.....	17
RADIESTEZIJSKI PRIBOR ZA RAD	20
a) Rašlje	20
b) Visak.....	23
POKRETI RAŠALJA I VISKA.....	24

TKO MOŽE POSTATI RADIESTEZIST	28
--	-----------

PRAKTIČNI DIO

V O D A.....	29
Kako pronaći podzemni vodeni tok	31
Određivanje dubine do podzemne vode.....	32
Određivanje količine vode jednog podzemnog toka.....	34

ZRAČENJE	37
-----------------------	-----------

ŠTETNA ZRAČENJA.....	40
1) Zračenja koja dolaze iz podzemlja	40
2) Zračenja koja dolaze iz Kozmosa	42
3) Zračenja koja dolaze iz naše okoline	43
LOCIRANJE ŠTETNIH ZRAČENJA.....	43
Izrada nacrtu zračenja u zgradama	43
Blokada tokova zračenja	45
Kako djeluju štetna zračenja na organizam ljudi	46

TELERADIESTEZIJA	48
RAD NA KARTAMA	48

DIJAGRAMI	50
IZBOR LIJEKOVA I ISPITIVANJE NAMIRNICA	51

ZDRAVSTVENI PREGLED LJUDI.....	52
---------------------------------------	-----------

NAUKA I RADIESTEZIJA.....	54
----------------------------------	-----------

POGOVOR.....	56
L I T E R A T U R A.....	57

UVOD

PREDGOVOR

Iako sam po struci hidrogeolog, nisam nikakvu pažnju poklanjao radiesteziji. Još na fakultetu, u okviru kolegija iz geofizike, spomenuto je, da od davnina postoje ljudi, koji su imali ili imaju sposobnost da pomoću rašalja pronalaze na terenu vodu. I to je sve. To sam samo registrirao u glavi i ništa više.. U terenskim praktičnim radovima za vrijeme, studija nije se na terenu pokazivalo, kako se to radi; nijedan student nije o tome dalje vodio brigu i to se zaboravilo..

U Institutu za geološka istraživanja bio sam uključen u istražne hidrogeološke i inženjersko-geološke radove, pa sam se tako prilikom rukovođenja hidrogeološkim radovima u ljeto 1967. godine, prvi put susreo sa inž. Stankom Jurdanom, te bio prisutan kad je pomoću jedne savinute čelične žice išao po terenu, da bi otkrio tokove podzemnih voda. Moram priznati da nisam nikako mogao razumjeti što radi.. Hodao je po terenu brzim i dugim koracima. Negdje mu je žica mirovala u rukama, a negdje se brzo okretala. Ja sam pokušavao da povežem ta njegova kretanja po terenu, ali dobio sam samo neke mnogokute i ništa nisam shvaćao. On se prilikom tog rada dva puta zaustavio i rekao da tu gdje on stoji teče podzemna voda na toj i toj dubini i da treba tu bušiti. Kad je bio gotov sa radovima, dao mi je svoje rašlje u ruke i usmjerio me prema toku podzemne vode. Kad sam došao na jedno mjesto na terenu, opazio sam s velikim čuđenjem, da mi se žica počela u ruci okretati takvom snagom, da je nisam mogao u ruci spriječiti da se ne okreće. I sam inž. Jurdana bio je iznenađen, prišao mi je, potapšao po ramenu i rekao: "Bravo, iznenađen sam. Vi biste se morali posvetiti radiesteziji." Zašto mi je tom prilikom spomenuo da bih se trebao baviti naftom, nije mi do danas jasno. Tom prilikom je također rekao, da radiesteziju treba učiti, učiti, da je područje kojim se ona bavi vrlo široko, da radiestezija otvara nove vidike i daje nove spoznaje, koje nisu dostupne svim ljudima, da je to urođena sposobnost, ali koju treba dobro njegovati i proučavati, ako se žele postići adekvatni rezultati. Prilikom boravka u jednom uredu, obavio je sa svojim malim viskom pregled svih prisutnih, između njih i mene. Tada sam prvi puta vidio rad s viskom. U desnoj ruci vrtio je mali visak, a lijevom rukom prelazio po odijelu onoga koga je pregledavao. Kad bi mu se visak naglo zaustavio, rekao je da organ, koji je na tome mjestu, nije u redu. Bolestan je i da ga treba pregledati i liječiti. To je, kako sam spomenuo, bilo 1967. godine i od te godine počinje moj radiestezijski rad. On mi je koristio vrlo često i u struci za neka objašnjenja o tokovima podzemnih voda i dubini do nivoa podzemne vode. U svom stručnom radu, radiestezijske podatke provjeravao sam vrlo mnogo puta bušenjem i bio sam radi toga vrlo zadovoljan, ali na žalost nisam ih u svojim mnogobrojnim stručnim izvještajima htio spominjati, s obzirom na dosta odbojan stav, koji je zauzet prema radiestezijskim podacima. Radiestezija je zapravo neshvaćena nauka, pa se svaki promašaj (kao da toga nema svagdje i u naučnim disciplinama) uvećava, daje mu se mnogo veća dimenzija, nego ako se to dogodilo nakon svih opsežnih istražnih radova, izvršenih prema svim naučnim metodama.. Koliko samo ima negativnih bušotina na naftu ili na vodu, pa nikoga od toga ne boli glava. Rađeno je po svim propisanim istražnim metodama, rezultati su negativni i to sve opravdava. Ne postoji ni jedan stručni rad, da se u njemu ne griješi. Koliko se. do danas stvari u praksi moralo ispravljati, popravljati, dorađivati. Od toga nije imuna ni radiestezija, ali njezine bi rezultate bilo potrebno tretirati ravnopravno.

U svom radiestezijskom radu koristio sam i našu i stranu literaturu. Naša je radiestezijska literatura vrlo siromašna.. Na našem su jeziku izašle samo dvije knjige: od Rudolfa Žihera: "*Rašlje vilinske na raspuću nauke i metafizike*" (1955) i od ing. Stanka Jurdane: "*Rašlje i visak života*" (1978). Obadvije ove knjige vrlo lijepo i opširno, lako

pristupačno za vrlo širok broj čitalaca, koji ne mora da su radiesteziisti, opisuju što sve obrađuje radiesteziija i što ona može, ali su obadvije knjige, za teorijsko proučavanje metoda terenskog ili praktičnog rada vrlo oskudne. Radi toga su mnogi radiesteziisti, koji imaju potrebnu osjetljivost za rad, ako ne poznaju neki od stranih jezika na kojima je edukativna radiestezijska literatura opsežna (njemački, francuski, engleski, ruski), zapravo lutali, oformljujući svaki svoj poseban način praktičnog rada.

Tako se stvorila, u nedostatku međusobnih komunikacija, da je tako nazovemo: lična radiesteziija, pa je svatko koristio ono, na čemu je imao najviše uspjeha i u što je bio siguran. Tako npr. svako malo veće mjesto imalo je svog poznatog rašljara, koji je tražio vodu. Na žalost osim zaista sposobnih, pojavio se i velik broj nesposobnih, koji su bez urođenog a kamoli i uvježbanog umijeća.. Oni šetaju okolo, uveličavajući svoje "uspjehe", koje nitko prije toga ne kontrolira, zavađaju ljude, naplaćuju svoj rad enormno visokim svotama i netragom nestaju. Nije rijedak slučaj da nastupaju pod imenom naših poznatih i priznatih radiesteziista. Ovakvi su se ljudi pojavljivali kroz cijelu povijest radiesteziije, prikazivali se kao zaštitnici i pastiri, a bili su zapravo vukovi radiesteziije, koji su joj uvijek nanosili i još uvijek nanose štetu. Nikada nisu toliko opasni oni koji napadaju radiesteziiju, koliko ovakvi koji je zapravo na sva usta hvale..

U Zagrebu se, na inicijativu radiesteziste Antona Crnolatca - u okviru *Elektrotehničkog društva inženjera i tehničara* - osniva 1982. godine *Sekcija radiestezista*, s ciljem da okupi sve ozbiljne radiesteziste i one, koji se žele uputiti u radiestezijske fenomene, produbiti njihovo znanje o ovom umijeću putem održanih predavanja, koja zadiru u ovu tematiku i putem praktičnog terenskog rada, na kojem će poznati i priznati radiesteziisti pokušati od najспособnijih stvoriti dobre stručnjake. Sekcija radi već treću godinu, a interes za nju stalno je u porastu. Održan je niz predavanja od poznatih radiesteziista iz Zagreba i suradnika izvana.

Ova knjiga koju sam napisao, treba poslužiti kao priručnik za radiestezijski rad svima onima, koji su uvjereni i testirani da imaju radiestezijskih sposobnosti. Onima koji sumnjaju u svoje sposobnosti, preporučam neka ih najprije dadu ispitati, pa neka onda postepeno ulaze u primjenu za vlastito zadovoljstvo i korist ljudima. Onima, koji i malo sumnjaju u sebe preporučamo da se klone traženja vode i pregleda ljudi (dijagnostike)te liječenja predajom vlastite bioenergije, jer mogu prouzročiti nepotrebno velike novčane izdatke i sebi i drugima, dovesti u groznu zabludu čovjeka lošom dijagnozom, a posebno liječenjem, koje.- ako se ne provodi točno i pravilno - može imati vrlo loše zdravstvene posljedice i na onoga koga se liječi i na onoga koji "liječi".

Radiestezijom se trebaju baviti izrazito dobri i čestiti ljudi, ljudi koji žele drugima zaista pomoći. To traži od nas radiestezijska etika. Ona mora biti spiritus movens.

Smail Dubravić, dipl. ing.

KRATKA POVIJEST RADIESTEZIJE

Radiestezija je, čini se, stara kao i samo čovječanstvo. Na crtežima pronađenim u špiljama, gdje su obitavali prethistorijski ljudi, nalazili su se i crteži koji bi mogli predstavljati prvobitni oblik rašalja. To su nacrti povijesnih štapova na zidovima špilja. Jasno je, da je potreba za vodom, pored hrane, bila od glavnih preokupacija prethistorijskih ljudi. Vjerojatno da su upravo ti ljudi sa sposobnošću za otkrivanje vode, kao šestim čulom, bili vračevi ili poglavari plemena, koji su imali zadatak pronalaziti najpogodnija mjesta za život, a to su pored smještaja bili voda i hrana. Oni su, pored vode, morali pronalaziti i mjesta gdje se zadržava divljač, radi lova.

I dan-danas u primitivnih naroda u Africi i Polineziji postoje ljudi, obično plemenski vračevi, koji upotrebljavaju štapove kojima otkrivaju sakrivene ili ukradene stvari.

Rašlje se, u Kini upotrebljavaju 2.000 godina prije naše ere. To su, navodno, bila dva dugačka štapa, što su ih držala dva čovjeka. Postoji jedan bareljef iz 147. godine pr. Krista, u kome piše da je car Yu iz dinastije Hia bio glasovit u otkrivanju ležišta ruda, izvora i sakrivenih predmeta..

U grobnicama egipatskih faraona u crtežima na zidovima ima predmeta sličnih današnjim rašljama i visku. Na žalost nema objašnjenja čemu su služili.

Mojsiju se pripisuje da je udario štapom po kamenu, i da je potekla voda iz stijena Horeba. Vjerojatno da je bio upoznat sa svojstvima rašalja.

U povijesti starog vijeka mnogo se spominju štapovi, ali nema dokaza da li se to radilo o rašljama. Plinije govori o vodi, a ne spominje rašlje. Rimljani su rašlje zvali lituus. Rimske legije kad su napadale na Galiju (današnja Francuska) i Njemačku imale su rašljare, koji su se bavili opskrbom vojske pitkom vodom. Rimski svećenici upotrebljavaju visak., Nakon otkrivene zavjere, protiv cara Flaviusa Valensa (4. stoljeće) interesiralo ga je da dozna, s koje mu strane prijeti opasnost.

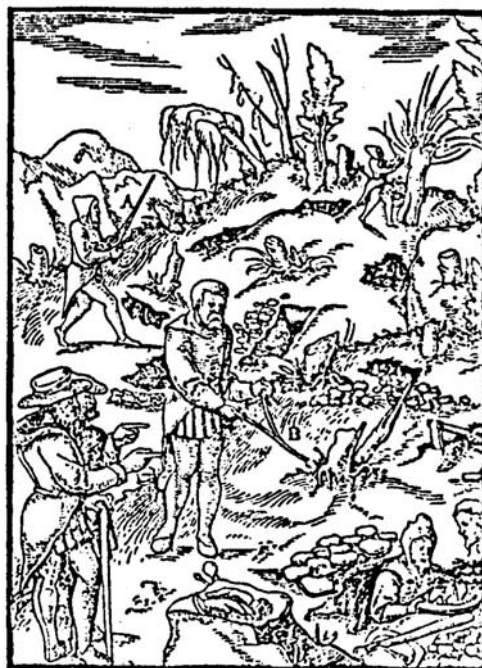
Taj zadatak povjerio je svećenicima, koji su s viskom iznad abecede, dobili tri slova TEO... Car je dao smaknuti sve ljude u svojoj blizini, čije je ime počinjalo slovima TEO. Nije pomoglo, ipak ga je ubio Teodosije.

U srednjem vijeku se često spominje upotreba rašalja. U njemačkim spisima u 3. i 4., stoljeću spominju se Wünschelrute i Wünschelrisz, što je naziv za rašlje. God. 1430. u zapisu jednog mjernika spominje se rad sa rašljama na istraživanju ruda. **Prvi rašljara koji se spominje imenom** je svećenik P. Bernhardus, koji je uspio pronaći ukradeno, blago 1532. godine. Malo kasnije spominju se rašljari Caspar Brusch i Michael Barth, koji su bili na glasu sa svojim sposobnostima u Njemačkoj. **Prva poznata slika rašljara** koji istražuje na terenu je u djelu Sebastiana Münstera: *Cosmographia universalis*, iz godine 1550. /Sl. 1/. Na slici je dat okomiti presjek kroz jedan rudnik, sa prikazom radova koji se obavljaju. Sasvim gore, na površini, prikazan je rašljara kako sa rašljama (Virgula divina) traži rudu.

Godine 1556. izdana je knjiga Georga Bauera, zvanog G. Agricala, njemačkog liječnika i mineraloga, rasprava o rudama: *De Re metatica*, sa slikom rašljara, kako odsijeca na drvetu rašlje, zatim kako istražuje teren sa rašljama (Sl. 2 A) i kako su mu one pokazale gdje je ruda (Sl. 2 B).

Sl. 1. Najranija slika o rašljaru
E. Münster, *Cosmographia universalis* (1550)

Sl. 2. Rašljar u žestokom vučeću
G. Agricola, *De Re Metallica* (1556 god.)

Još 1521. godine u jednoj knjizi opisan je način kako se izrađuju rašlje: "Treba pronaći pogodnu račvastu granu od lijeske te je, kad se sunce rađa na istoku odsjeći na tri kraja tri puta govoreći: Podižem vas u ime Mitratona, Elohima, Semforasa i Adnaya, da bi mi poslužile da pronađem sve što mi treba, kao što su to radili Mojsijev i Jakobov štap. Zatim ćete po mjeri kod kovača iskovati isto takve metalne grane, naoštriti ih da bi mogli s njima zaklati žrtvu (obično jedno pile). Nakon klanja ostavit ćete željezne rašlje, koje ste izabrali, zatim ugrijati magnetski kamen da bi namagnetizirali krajeve otkinutih rašalja."

Mora se priznati da je postupak za izradu današnjih rašalja mnogo lakši i jednostavniji.

Nekako u ovo doba inkvizicija je u punom zamahu. Sve što nije svima, a naročito svećenstvu jasno, proglašava se vezom s demonima i đavolom. Vrš se proganjanje i ometanje svih ljudi, koji su sumnjivi, da održavaju vezu sa đavolom, proglasa va ih se čarobnjacima i vješticama. Pri tome je stradao i velik broj rašljara, zatvaralo ih se i osuđivalo. Ovaj se progon zadržao sve do kraja 17. stoljeća, kada i svećenstvo počinje proučavati rad s viskom i rašljama (sl. 3).

Sl. 3. Nemaskirani rašljar.
T. Albinus: *Idol bez krinke* (1704)

Godine 1600. u Njemačkoj se pojavljuje Jean du Chatelet, baron od Beausoleila i Auffenbacha, koji je bio čuven kao istraživač rudnog bogatstva. Bio je francuskog porijekla. Obišao je mnoge evropske rudnike, pa je tako došao u Francusku, gdje upoznaje svoju buduću suprugu Martine de. Bertereau koja udajom (oko 1610 g.) postaje baronica de Beausoleil. Zajedno sa suprugom počinje istraživati rudno bogatstvo Francuske i izvore vode, sa sedam vrsta

rašalja, busolama i astrolabom. To je prvi podatak o traženju vode; pomoću rašalja.

Preko parlamenta Bordeaux-a, Toulouse-a i Provence, godine 1627. registriraju svoj rad i to se smatra **prvim službenim priznavanjem radiestezijske**. Otkriveno je više od pet stotina rudnih ležišta (kristal, željezo, galenit, ugljen, cink, antimon, sumpor, tirkize, rubine i opale, te mramor i dr.) i mnogo izvora.

Predstojnik u gradu Rennesu, pod sumnjom da se bave čarolijama, pretresao im je stan, odnio sav pribor i dao ih uhapsiti. Iako je baronica de Beausoleil uputila molbu kardinalu Richelieu da ih pusti, navodeći sve što su napravili za Francusku, on se na to ogлуšio, pa su njih oboje okončali svoj život u zatvoru.

Sveučilišni profesor **Pater Kirchner** 1631. godine dokazao je da se rašlje pokreću samo u rukama osjetljivih rašljara, a ne zato što su pod utjecajem prinesenog uzorka. Izbalansirao je rašlje na jednom naslonu i prinosisio razne rude rašljama i one su ostale potpuno nepokretne. Time je pronašao, da ne postoji nikakva naklonost (simpatija) između rašalja i predmeta. Kretanje rašalja objašnjavao je nesvjesnim pokretima mišića u rašljara. On je time **prvi poznati naučenjak** koji je pokušao naučno objasniti rad s rašljama..

Jean Francois pokušava 1655. godine napraviti instrument za pronalaženje vode. Vjerovatno nije uspio jer se kasnije ponovno vratio rašljama. Rad sa rašljama u ovo vrijeme i nadalje naziva se rābdomantijom*, a rašljari rābdomantima.

Rašljarenje je bilo godine 1658. priznato **počasnom diskusijom** u akademskim tezama u Wittenbergu. Raspravljalo se da li rābdomanciju treba uvrstiti u okultne sile ili ne. Zaključeno je da ne treba, osim u slučaju kad se radi o prevari, ali se ipak, kad su nalazi na terenu nevjerovatni, možda stoji u vezi sa đavolom.

I pored progona i negodovanja od strane svećenstva, javljaju se sve brojniji rašljari koji svojim rezultatima zadivljuju i zbunjuju tadašnju javnost, tako da svećenstvo počinje, jasno pod zakletvom držanja stroge tajne, proučavati te fenomene.

Sl. 4 Jacques Aymar
P. de Le Lorrain; Okultna fizika (1693)

Tome je naročito pridonijela pojava rašljara Francuza Jacques-a Aymara /Sl. 4/. O njegovim uspješnim pothvatima opširno je pisala štampa onoga vremena, vršili sa njim naučni pokusi, što je sačuvano u dokumentima do današnjih dana.

Rođen je 1662. godine u Saint Marcelinu, blizu Liona. Ne zna se kako je postao rašljari. Sa 26 godina otkrivao je počinioce krađa. Tražeći malo kasnije podzemni tok vode, kopajući na tome mjestu naišao je na zakopan leš jedne žene. Odmah se pomoću rašalja dao na traženje počinitelja ubojstva. Rašlje su ga dovele do kuće njenog muža, koji je priznao zločin.

Kada je bio ubijen jedan vinarski trgovac i njegova žena (1692. god.) a nije se moglo pronaći tko je to učinio, magistrat je u pomoć pozvao Aymara. On se uputio s mjesta zločina sa rašljama u ruci, prešao most preko Rhone i došao u kuću jednog vrtlara, ušao mu u kuću i pronašao da su tu bila dvojica, koji su sjedili i pili, a zatim otišli. Nakon praćenja

traga nekoliko dana, rašlje su ga odvele ravno u zatvor, gdje je bio ubojica zatvoren radi neke krađe. Kratko iza toga on je priznao svoje nedjelo, te odao da je imao saučesnika. Osuđen je na smrt i rastrgan na kotaču.

* Rabdomantija: grčka riječ.

rhabdos - šiba, prut; manteia - proricanje, čarobnjaštvo

Svećenik **Abbe de Vallemont** mjesec dana je 1698. godine izvodio s njim eksperimente i tvrdi da je sigurno da se u njegovim rukama okreću rašlje kada slijedi ubojice i lopove. Potaknut uspjesima Aymara izdaje knjigu: *Okultna fizika ili rasprava o božanskim rašljama* (1693. g.), kojim djelom staje u obranu rada sa rašljama. Inkvizicija zabranjuje ovu knjigu (1701.g.), ali se knjiga ipak ponovno štampa 1702. godine, a nakon toga ponovno 1722. godine. Čini se da je početak 18. stoljeća vrijeme kad kler počinje prihvaćati rbdomanciju kao normalnu pojavu. Nakon Aymara, u Francuskoj se pojavljuje novi glasoviti rašljar po imenu **Barthélemy Bleton**. Rođen je negdje između 1740. i 1750. godine. Radi slabog materijalnog stanja, roditelji su ga dali da radi kao sluga. Imao je sedam godina kada je, čuvajući stoku, sjeo na jedan kamen i došlo mu je zlo i počeo se sav tresti. Kad bi otišao s kamena, to je prestajalo, a čim bi ponovno sjeo na kamen, događalo mu se isto. Jednom prilikom je to opazio jedan svećenik koji je dao na tom mjestu da se kopa i pronašla su se jaka vrela. Rašlje koje je upotrebljavao Bleton bile su ispruženi štap kojeg je on držao s kažiprstima ruku. Štap je bio vrlo malo povijen. (Sl. 5) Okretao se nesvojevoljnim pokretima njegovih ruku. Čak i da je htio to učiniti, to ne bi mogao sam, s obzirom na način kako rašlje drži. Broj okretaja je iznosio 30 do 80 u minuti..

Sl. 5. Rašlje u serlamnastom stajetu
P. Lebrun. Lettres (1696)

Postoji mnogo zapisanog i očuvanog o radu rašljara Bletona. Sposobnost za rad sa rašljama, dok je bio bolestan, bila je smanjena.

O Bletonu i eksperimentima s njim pisao je mnogo Dr. Pierre Thouvenel u *Fizičkim i liječničkim memoarima* (1781) i u *Drugim memoarima* (1784), u kojima je fenomen rašalja pokušao da riješi svojom teorijom o elektrici. Vrlo često je eksperimentirao s Bletonom, koji je imao povez na očima, vodio ga po terenu desno i lijevo, ali se nije nikada desilo da je Bleton ustvrdio da se nalazi na toku podzemne vode, kad na njoj nije bio. Bleton je pokazivao na površini terena, gdje se dolje podzemni tokovi granaju, šire ili propadaju. Dr. Thouvenel je naveo podatak da u šest stotina pokusa nije Bleton niti jedanput pogriješio.

Bleton je radio za mnoge ugledne ljude onog doba: "To su bili grofovi, markizi, gradonačelnici i neka društva." Vršio je istraživanje vode i izvan Francuske. U svibnju 1782. godine Bleton je ispitan od šest učenjaka. Zavezanih očiju on je pronašao zakopanu cijev, kroz koju je tekla voda. Bio je to puni uspjeh Bletona, pa je pronašao nekoliko izvora na mjestima gdje je to kraljica Francuske željela.. I dan-danas se proučava Bletonov rad od strane nekih učenjaka.

Godine 1790. rođen je svećenik **Abbé Paramelle** koji se bavi istraživanjem podzemnih voda. On to nije radio rašljama, nego je to zaključivao po konfiguraciji terena i padu slojeva. Došao je do zaključka, da se voda u podzemlju ponaša slično kao na površini. Kiša pada na tlo, procjeđuje se kroz trošni površinski pokrivač do nepropusne podloge, a onda ide po njoj na niže, stvarajući podzemne potočiće, potoke, jezera pa nekad i čitave rijeke, koje negdje izbijaju na površinu. U 25 godina locirao je oko deset tisuća izvora, od kojih je velika većina i danas, u upotrebi. Paramelle je objavio svoje radove na otkrivanju izvora, i knjiga je doživjela četiri izdanja.

Kroz ovu kratku povijest radiestezije govorilo se uglavnom o radu s rašljama, jer je o tome bilo dosta podataka. Sigurno je da je kroz svo ovo vrijeme i visak bio manje-više u upotrebi. On se spominje u djelima Schota (1662) i Beyera (1749); ali izgleda da nije služio za traženje vode.

Tek 1798. godine postoje podaci da je prof. Antoine Gerboin, došavši u posjed jednog viska vršio sa njim eksperimente otkrivši, da visak reagira u onoga, koji ga drži često na čudan način. Slavni kemičar Chevreul, član Francuske akademije nauka, nastavlja Gerboinove eksperimente, sa viskom u vremenu od 1812. do 1833. godine, a rezultata o tome objavljuje tek 1854. u knjizi: *O božanskim rašljama, visku zvanom istraživač i pločama koje se okreću*. S obzirom da je bio apsolutno radiestezijski neosjetljiv, to je izjavio da niti rašlje, niti visak, nisu nikakav instrument za istražne radove, bilo na vodu ili za nešto drugo. Ovaj zaključak zakočio je gotovo pola stoljeća rad na proučavanju viska.

Istraživanje izvora uzima maha tek početkom 20. stoljeća.

Rašljari i oni koji rade sa viskom počinju se ujedinjavati u regionalne, nacionalne i međunarodne kongrese. Vrše se stalno istražni radovi, kako u Evropi, tako i u njemačkim i engleskim kolonijama.

Prvi kongres istraživača održan je u Hannoveru 1911. godine, Drugi kongres u Guilfordu u Engleskoj. Godine 1913. održava se u Njemačkoj "Internacionalna unija istraživača". Iste te godine održan je u Parizu "Internacionalni kongres eksperimentalne psihologije".

U prvom svjetskom ratu (1914-1918) upotrebljavaju se rašlje za pronalaženje pitke vode za vojsku, podzemne špilje za skloništa, kao i zakopane granate.

Abbe Kermet napravio je 1919. godine nekoliko fascinirajućih otkrića na mjestima iz daljine.

U prosincu 1929. godine usvojena je riječ **radiestezija**, koja je obuhvatila sve vrste radova, koji se izvode pomoću rašalja i viska, a uskoro zatim Emile Christophe daje radiesteziji na daljinu ime **teleradiestezija**.

Kongresi su se održavali još u Barceloni (1927), Bad Rathenfeldu (1930), Veroni (1932), Lozani (1934), Liege-u (1939), a onda dolazi do Drugog svjetskog rata, pa je tek 1954. godine održan Internacionalni kongres u Parizu, zatim 1956. u Locarnu i tako redom. U novije vrijeme radiestezija doživljava procvat. Izdaju se mnogi časopisi, revije i knjige, koje se bave tom problematikom.

Radiestezisti 20. stoljeća otkrivaju u radiesteziji nove spoznaje, proširuju znanja, izučavaju radiesteziju nastojeći je što više približiti nauci. Spomenuo bih Abbe Alexisa Bouly-a (1865-1953), kojeg se naziva ocem radiestezije, Abbe Alexisa Hermet-a (1866-1937), nazvanog Princom istraživača izvora, Henry de France-a (1872-1947), Francuze, zatim Bülowa, von Uslara iz Njemačke, Beichla, Dr Benedikta, iz Austrije, Adamsa Gatakera, Hulinsa, iz Vel. Britanije i dr. Postoji u novije vrijeme čitava plejada izvrsnih radiestezista čije knjige možemo nabaviti u inozemstvu.

Od naših radiestezista spomenuo bih najprije pokojnog inž. Stanka Jurdanu i Rudolfa Žihera, koji su izdali prve radiestezijske knjige kod nas. Osim onih koji su napisali knjige, postoji kod nas također izvjestan broj izvrsnih radiestezista, oba spola, koji imaju izražene radiestezijske sposobnosti i znanje, koje primjenjuju svakodnevno na korist i ljudi i same radiestezije, uglavnom u okviru *Radiestezijske sekcije Društva inženjera i tehničara* u Zagrebu, osnovane 1982. godine.

Osnovni pojmovi

Svi radiestezijski radovi o kojima ćemo govoriti u ovoj knjizi bazirani su na radijacijama, tj. zračenju, koje se dešava svugdje u prirodi. Sva živa bića, ljudi i životinje, svo raslinstvo, drveće i biljke, kao i svi prirodni na izgled mrtvi materijalni dijelovi Zemlje kao planete, stijene, rude i minerali, daju svoje radijacije. Znamo da su i misli, osjećaji kao i osjeti čulima kod ljudi i životinja također vrsta radijacija. Radijacije nam dolaze i iz zemlje i iz atmosfere u raznim oblicima. Možemo stoga reći, da sve u prirodi zrači i da je na izgled samo neživo, jer se svugdje, odigravaju procesi kretanja, jer se unutar svakog atoma bilo kakvog čvrstog, plinovitog ili tečnog stanja odigravaju kretanja elektrona oko jezgre, odigravaju se procesi polarizacije, što jasno ukazuje na to, da apsolutno neživog u prirodi nema.

Postavka da sve zrači je i osnova radiestezijskih radova i radiestezijskih ispitivanja. Ispitivanja su vršena već od davnina, i teorije o tim zbivanjima, i razlozima tih zbivanja protegnule su se sve i do današnjih dana.

Spomenuli smo radove. Kirchnera /1631/, koji je proučavao zašto se kreću rašlje u rukama posebno osjetljivih ljudi. Vidimo i nastojanja da se pronikne u tajne kretanja viska i njegovo proučavanje od strane Chevreula u Francuskoj akademiji nauka. Imamo zatim objašnjenja radiestezijskih pojava od prof. dr Heimmea pomoću električnih titrajnih krugova (Nouvelle méthode de radiesthésie). Abbè Mermet pokušava također u svojoj knjizi *Kako ja radim* (Comment j'opère) dati osnovna objašnjenja u vezi radiestezijskih fenomena, nastojeći da sve to što više približi nauci. U novije vrijeme, kad se naglo razvija nuklearna fizika, ima pokušaja objašnjavanja radiestezijskog zračenja pomoću slobodnih elektrona. Kako vidimo postoji više teorija, od kojih zapravo ni jedna nije još potpuno dokazana, jer do sada ne postoje takvi aparati, koji su mogli dati odgovor na to, koja je teorija prava ili bar najbliža.

Mi ćemo se, u nastavku izlaganja, osvrnuti na teoriju Abbe Mermeta, ne zato što je ona sva pitanja riješila, nego stoga jer je ta teorija prikladna, makar i ne bila u svim točkama dobra i točna, za objašnjenje fenomena s kojima se susrećemo pri našim radiestezijskim radovima.

Opat Mermet (1866-1937) bavio se radiestezijom četrdeset godina, radeći na vrlo različitim radiestezijskim radovima sa zadivljujućim uspjehom ali i proučavajući zašto se to događa.

Kao prvo, otkrio je da svi radiestezijski radovi imaju osnovu u zračenju i da ta zračenja dolaze od predmeta i stvari, koje je ispitivao. Ustanovio je da preko desne noge i tijela radiesteziste, kroz ruke dolaze radijacije do rašalja ili viska i da ih pokreću.

Svako zračenje stvara oko sebe polje djelovanja, isto kao što oko sebe neki vodič stvara električno polje. Radiestezijsko polje djelovanja naša normalna čula ne registriraju. Ovo radiestezijsko polje širi se u svim pravcima oko predmeta, koji ga stvara, a u njemu nailazimo na zrake, plohe i spirale.

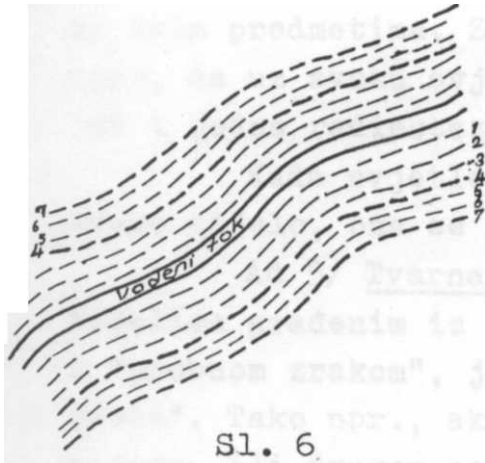
Oko takvog jednog predmeta kojeg ispitujemo stvaraju se slijedeći elementi:

- 1.. Magnetske plohe i silnice.
2. Temeljna (osnovna) zraka.
3. Mentalna zraka.
4. Sunčeva zraka, ili zraka od umjetnog izvora svjetla.
5. Tvarna zraka (ovisna o građi materijala).
6. Vertikalni stup.
7. Radiestezijski odrazi.
8. Brojevi i okretaji.

9. Spirale.
10. Figure koje izvodi visak.
11. Promjene težine viska.
12. Fading.

Ad 1) **Magnetske plohe i silnice** javljaju se kao linije paralelne jednom vodotoku i to s jedne i s druge strane toka po sedam, znači ukupno 15 linija.

Ove paralelne linije su zapravo presjeci cilindričnih tijela položenih oko vodotoka.

Sl. 6.

Ako voda izbija vertikalno iz dubine, onda oko nje nalazimo 7 koncentričnih krugova. Četvrta i sedma linija su važne kod traženja tokova podzemnih voda.

Sl. 7

Ad 2) **Temeljna (osnovna) zraka**. Svako tijelo u stavu mirovanja emitira u točno određenom pravcu u odnosu na pravac sjevera, zraku pod uvijek istim kutem, a koja pokazuje i konstantan nagib prema horizontalnoj ravnini. Ova se zraka naziva temeljnom zrakom. Ona je kratka. Dužina joj ovisi o masi tijela i o vrsti materijala.

Ad 3) **Mentalna zraka** je zraka koja povezuje predmet i bilo koju osobu. Ide direktno u mozak opažača.. Uvijek je prisutna, osim kad se javlja fading. To je pored temeljne zrake najvažnija zraka, jer se vrlo mnogo koristi u radiestezijskim radovima. To nije zraka koju emitira naš mozak, koja se odbija od traženog predmeta i dolazi ponovno u mozak.. To je zraka koja ima samo putanju prema našem mozgu. Znači da čovjek kao pojedinac nije emisiona, nego samo prijemna stanica. Naše je oko zapravo samo fotografska kamera, koja prima, a ne emitira ništa.. To je mišljenje Abbé Mermeta.

Oko ovog pitanja, da li je mentalna zraka ona, koju samo primamo, a ne ona koju smo poslali, pa se onda vratila nama, vodila se dugo diskusija i prepirka. Mislim da je i do danas to pitanje ostalo otvoreno.

Ad 4) **Svjetlosna zraka** je zraka, koja dolazi od nekog izvora svjetla. To može biti Sunce. Abbé Bouly, znameniti francuski radiestezist je mislio, da ta zraka dolazi samo sa Sunca, ali je Abbé Mermet utvrdio, da ta zraka može potjecati i iz bilo kojeg drugog izvora svjetla. Može to biti električno svjetlo, neka lampa ili svijeća. Svjetlosna zraka spaja stalno izvor svjetla sa svim predmetima. Za radiesteziju je vrlo važno, što je otkriveno, da uz svaku svjetlosnu zraku preplićući se na svom putu ide i jedna radiestezijska zraka.

Kada svjetlosna zraka dođe do magnetske plohe, koju ima svako tijelo, ona se odbija od nje i udaljuje od tijela.

Ad 5) **Tvarna zraka**. Svako tijelo šalje zrake prema svim tijelima građenim iz istovrsnog materijala. Ova se zraka naziva i "probnom zrakom", jer na tom principu se osniva tzv. "tvarna proba". Tako npr., ako smo negdje izgubili neki predmet od aluminija, ili drugog

nekoj metal, moramo kao probu postaviti negdje oko više predmeta od istog materijala kao što je izgubljen. Oni uspostavljaju po jednu zraku s izgubljenim predmetom. Visak će nam pokazati kad nađemo na tu zraku i njen pravac. Tražeći te zrake, i njihove pravce naći ćemo traženi predmet u presjecima nađenih tvarnih zraka. Između predmeta od različitih materijala ne dolazi do uspostavljanja zraka.

Ad 6) **Vertikalni stup**. Ako su prilike u atmosferi stabilne, dolazi do vertikalnog zračenja iznad i ispod svakog predmeta. Ako se atmosferske prilike pokvare, vertikalni stup se gubi, jer se pretvara u zavaravajuće magnetske odraze..

Ad 7) **Radiestezijski odrazi**. Pri nevremenu ili jakom sunčevom svjetlu dolazi do stvaranja lažnih slika, koje plešu oko predmeta. Po noći se to dešava rjeđe. Ipak iz ovih lažnih odraza dobar radiestezist, ako ih prepozna može dobiti sve potrebne podatke npr. o vodi ako je traži, tj. njenu dubinu, količinu i veličinu protoka, jer oni daju podatke o tome, nešto slično kao da gledamo lik u ogledalu.

Ad 8) **Brojevi njihaja i pravci okretanja**. Prilikom rada s viskom iznad nekog predmeta, on će iznad njega napraviti izvjestan broj njihaja, zatim kružnica, ponovno njihaja itd. Ako je to npr. bakar, bit će sedam njihaja, sedam kružnica, ponovno sedam njihaja itd. Za vodu isto toliko. Znači broj 7 je prepoznavajući broj i za bakar i za vodu. Kako ćemo ih onda razlikovati? Jednostavno: po osnovnoj (temeljnoj) zruci. Za bakar ona ima kut 45° jugo-zapad, a voda kut 30° sjevero-zapad.

Kod brojenja njihaja i kružnica uvijek postoji na prelazu od njihaja, prema kružnicama jedna elipsa, dakle neka sredina između pravca i kružnice;.

Tako svaka tvar ima svoj broj /šifru/ i pravac kretanja, koji je za svaki materijal svojstven.

Moram ovdje napomenuti, da mnogi radiestezisti, među njima i ja, ne dobivamo iste ni kuteve ni brojeve njihaja i kruženja To i nije važno. Svatko tko želi ustanoviti svoje brojeve može se tome posvetiti i odrediti takve brojeve i svoje kuteve temeljnih zraka. Važno je da ih on pravilno upotrebljava.

Ad 9) **Spirale**. Prilikom rada s viskom iznad temeljne zrake, visak izvodi neku vrstu spiralnih pokreta, nešto slično zavojitim stepenicama.

Ad 10) **Figure koje daje visak**. Ako istražujemo na terenu te nađemo na zakopan sanduk, ili nešto drugo, visak će nam na površini terena dati oblik predmeta, koji je u zemlji.

Ad 11) **Promjene težine viska**. Pri radu sa viskom često ćemo osjetiti, da visak u ruci kao da mijenja svoju težinu. Nekada postaje teži, npr. kod istraživih radova na naftu, a nekada lakši ili imamo osjećaj da je potpuno izgubio svoju težinu i da u ruci kao da samo držimo konac, na kome ništa ne visi. Ovo se naročito primjećuje kod dijagnosticiranja. Kad se visak zaustavi npr. na izvjesnom dijelu kičme, a težinu mu ne osjećate, znak je težeg oboljenja na tome mjestu. Znači postoje manifestacije neke sile, koja povećava ili umanjuje težinu našeg viska.

Ad 12) **Fading**. Svi smo se već uvjerali, da prilikom slušanja emisija, dosta udaljenih, a nekada i bliskih radiostanica, dolazi nam iz zvučnika glas ili muzika, koja se čas pojačava, a čas stišava, pa imamo dojam da je sad tu blizu, a da se onda udaljuje pa je čujemo slabije, a zatim se ponovo približava i pojačava i to se tako stalno nastavlja. To ćemo isto tako osjetiti u radiestezijski, pri radu sa viskom.

Pri nadolaženju nevremena, jakih oluja i iz drugih nepoznatih uzroka visak počne da se čudno ponaša. Jedno vrijeme se vrti, kruži a onda umiri da ga nismo uopće u stanju pokrenuti. Nakon kraćeg vremena ponovno proradi da bi vrlo brzo iza toga postao nepokretan. Ovakvi periodi se vrlo često smjenjuju i nisu pravilnog trajanja. Period rada viska može biti 1 do 2 minute, a mirovanje nekoliko sekundi i obratno.

Primijetio sam, da se pojave fadinga dešavaju upravo u vrijeme, kad se dešavaju potresi. Kad naiđem na fading obično kažem: "Opet se nešto trese" i skoro uvijek sutradan je izvještaj u novinama o nekom potresu. Tako je bilo i sa potresima na Kopaoniku, u Italiji i Zagorju. Vjerojatno do fadinga dolazi uslijed promjena u magnetskom polju Zemlje.

U slučaju pojave fadinga treba isključiti svaki istražni rad na podzemne vodotoke, rudna ležišta, rad na pregledu zdravstvenog stanja itd., jer nas navodi na krive zaključke. Pojava fadinga obično ne traju dugo: jedan do dva sata. Ako je to duža, npr. nekoliko sati ili cijeli dan, znak je neke velike katastrofe, koja se desila u to vrijeme bilo gdje u svijetu.

Abbé Mermet daje u svojoj knjizi tri načina sa kojima se može fading popraviti. Navest ću ih:

1. Da se drži lijeva ruka u pravcu Sunca, sa uvis podignutim prstom, ili da se drži neki šiljasti predmet u njoj.

2. Nit na kojoj visi visak treba da klizi među prstima, dok visak ne počne kružiti. Ta se dužina niti treba konstantno mijenjati, jer se jačina fadinga mijenja.

3.. Treba uzeti znatno teži visak i na uzici ga dizati u zrak. U izvjesnoj visini prestaje fading.

Bez obzira na ova tri načina, moja je preporuka da se ne radi ništa značajnijeg za vrijeme fadinga. Visak u džep.

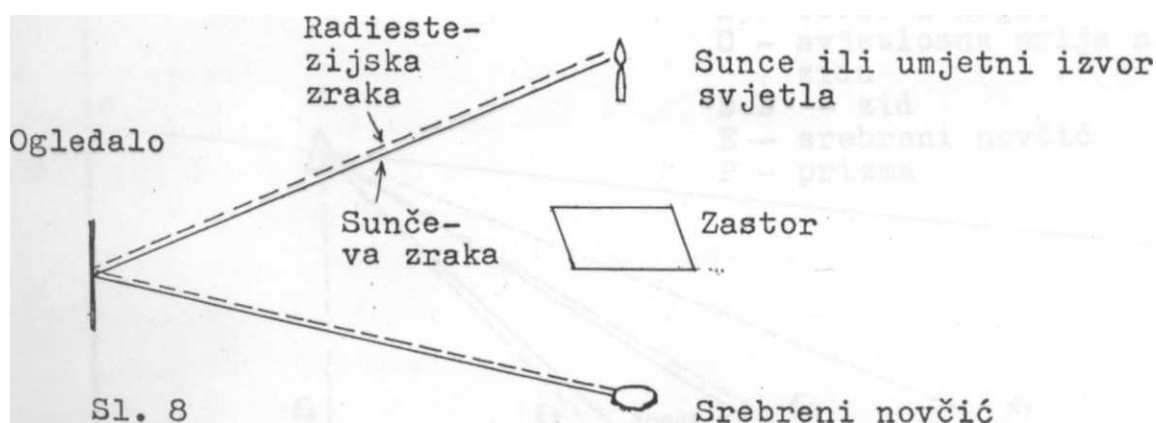
Fading se odražava i na rad rašljama. Princip je isti.

Pokusi sa zrakama

Koliko je Abbé Mermet nastojao radiesteziiju približiti fizičkim pojavama i zakonima ilustriraju pokusi koje je vršio sa zrakama. Oni su dali vrlo značajne rezultata u tumačenju radiesteziije.

Pokus sa svjetlosnom zrakom. Kako je već prije spomenuto, svaku svjetlosnu zraku, bilo od Sunca ili umjetnog svjetla prati na svom putu jedna nevidljiva radiestezijska zraka i prepliće se s njom. Ako između izvora svjetla i npr. novčića od srebra dovedemo visak on će se početi njihati i kružiti dajući kao šifru broj šest, što znači nakon šest njihaja slijedit će šest krugova, onda opet šest njihaja itd., dajući do znanja da smo dovođenjem viska u vidljivu svjetlosnu zraku istodobno naišli i na nevidljivu radiestezijsku zraku.

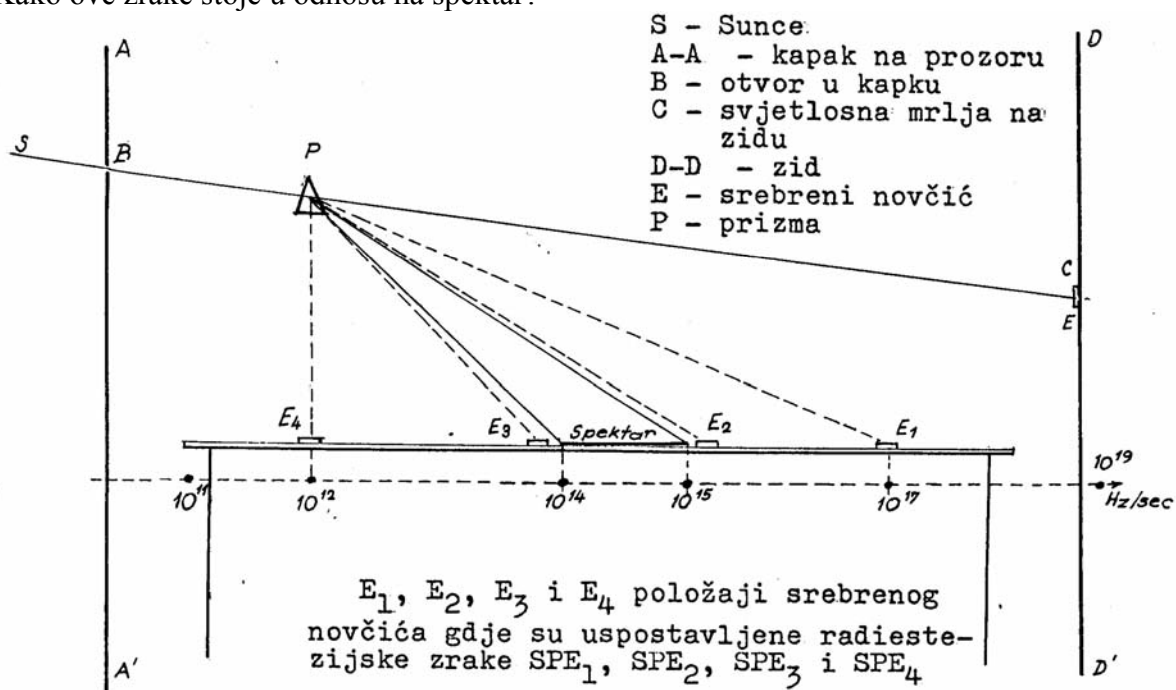
Ako pak sada između izvora svjetla i srebrenjaka postavimo zastor, tako da prekinemo svjetlosnu zraku, a onda je posredovanjem ogledala bacimo na srebreni novčić, visak će nam odmah pokazati, da je osim svjetlosne stigla na novčić i radiestezijska zraka. Znači: prelamanjem svjetlosne zrake u ogledalu prelomila se i radiestezijska zraka, što je siguran dokaz da njih dvije idu istim putem.

Pokus sa prizmom. Ako u jednoj tamnoj komori napravimo rupicu na zidu komore, kroz nju će projuriti svjetlosna zraka, a sa njom i radiestezijska zraka i na suprotnom zidu napraviti će svjetlu mrlju. Ako na tu mrlju stavimo srebreni novčić i izvršimo pokus sa viskom, on će kao i u pokusu prije reagirati, dajući ponovno šifru srebra (6).

Ako sada u ovu zraku postavimo trostranu prizmu (vidi sl. 9), svjetlosna zraka će se prelomiti, a sa njom i radiestezijska zraka. Svjetlosna zraka će se na stolu, koji je postavljen u tamnoj komori prelomiti tako, da će se na stolu pokazati spektar boja od crvene, narančaste, žute, zelene, plave i ljubičaste boje.

Ako sada uzmemo srebreni novčić i povlačimo ga po stolu prema spektru, opaziti ćemo da će nam visak reagirati na četiri glavne točke na stolu E_1 , E_2 , E_3 i E_4 . Znači da smo na tim položajima ustanovili radiestezijsku zraku, koja je zajedno sa svjetlosnom zrakom došla do prizme (put $S - P$). U prizmi se svjetlosna zraka prelomila i obrazovala spektar boja, na kojeg se svjetlosna zraka razložila. Međutim, radiestezijska zraka, koja je došla istim putem do prizme prelomila se na četiri radiestezijske zrake, koje su pogodile mjesta E_1 , E_2 , E_3 i E_4 . Kako ove zrake stoje u odnosu na spektar?

Sl. 9 /po Abbè Mermetu/

Prva radiestezijska zraka E_1 javila se u ultravioletnom području oko dvije dužine spektra od ljubičastog dijela spektra.

Druga radiestezijska zraka E_2 našla se točno na mjestu gdje se završava ljubičasti dio spektra.

Treća radiestezijska zraka E_3 uhvaćena je u infracrvenom području, tamo gdje se crveni dio spektra završava.

Četvrta radiestezijska zraka uhvaćena je u infracrvenom području, oko dvije dužine spektra od crvenog dijela spektra.

Ako znamo iz optike, da se spektar dnevnog svjetla nalazi u titrajima od 10^{14} do 10^{15} Hz/sek, dolazimo do toga, da su se radiestezijske zrake nalazile između 10^{12} do 10^{17} Hz/sek. Koliko je to područje, bolje ćemo predložiti, ako zamislimo da je to područje između jedinice sa 12 nula do jedinice sa 17 nula. Iz literature o radiesteziji našao sam da radiestezijske zrake koriste sva Herzna područja čak do 10^{24} Hz/sek.

S obzirom na ovako visok broj titraja u sekundi, ne bez razloga možemo reći, da u radiesteziji ne postoji daljina kao dimenzija. Dobar radiestezist radi na svim daljinama proučavajući fenomene, kao da su oni tu pred njim.

*

Interesantno je primijetiti, da postoje neka odstupanja od pravila da sva tijela zrače i daju svoj određeni prepoznatljivi broj.. To je slučaj kad predmet leži u kutu kojeg zatvaraju zidovi a pogotovo u presjeku dvaju zidova.

S obzirom da među lopovima postoji i neki radiestezijski nadaren čovjek, koji može utvrditi postojanje i mjesto gdje se novac ili dragocjenosti nalaze, najbolje je držati ih u ćošku ili u udubini u zidu na njihovom sastavu.

Nije riješeno zašto se to dešava. Abbe Mermet misli da je to zbog refleksije na zidovima i interferencije reflektiranih valova.

RADIESTEZIJSKI PRIBOR ZA RAD

Kako smo doznali iz poglavlja "Kratka povijest radiestezije" već od najstarijih vremena, možda već s pojavom čovjeka, na Zemlji, došlo je do pronalaska pribora, što je poslužio da se riješe mnogi problemi života ondašnjih ljudi. Vjerojatno je neki naš pra-pra predak slučajno opazio da mu se otkinuti štap u ruci okreće u nekim prilikama. Iskustvom kroz prošlost našao je, da je to vrlo korisna stvarčica. Pomagala mu je pronaći vodu, krda životinja za lov itd. Tako je nastao prvi radiestezijski pribor za rad, a to su **rašlje**.

Vjerovatno na sličan način naši pra-pra preci ili pra-precu pronašli su, da se sa utegom koji visi na koncu može obaviti više, korisnih stvari. Tako se rodio i visak.

Osnovni radiestezijski pribor ostao je i do današnjih dana rašlje i visak.

a) Rašlje

Sl. 10. Rašljara Pennet
G. Amoretti, „Pisma“, Opuscoli Scelti (1793)

Rašlje u obliku štapa spominju se u prošlosti često. Sjetimo se Mojsijevog štapa. U primitivnim narodima (Polinezija, Afrika) i danas su u upotrebi rašlje. To je bio jedan ili dva duža štapa koja su u rukama rotirala ili se ukrštavala. Upotreba štapa, doduše malo povijenog, susretala se sve do konca 18. stoljeća. Na sl. 10 vidimo rašljara Penneta, s takvim jednim štapom. Već davno je također opaženo, da se dva štapa prislonjena jedan uz drugi mogu dobro upotrijebiti ako se na jednom kraju vežu. Tako su se rodila tzv. račvaste rašlje. Kad su se držale napete sa slobodnim krajevima u jednoj i drugoj ruci, one su se u izvjesnim prilikama bilo naglo trgnule prema gore ili dolje, ili su počele rotirati, dajući do znanja onome tko ih drži, da se tu nešto nalazi, uglavnom ono što traži.

U prvo vrijeme je to bila voda, tamo gdje je bila potrebna. U primitivnih naroda, gdje te potrebe nije bilo, tražilo se izgubljene stvari ili one koji su nešto ukrali.

Sl. 11 Charles Adams, od Rowberrow-a
F. Phippen. Pričanje o praktičnim eksperimentima (1853)

S obzirom da u prirodi postoji mnogo grana drveća, koje se račvaju, vidjelo se da su te grane, ako ih se odsiječe, očisti od drugih grančica i lišća u stvari isto ono što su imali kad su se dva štapa vezala na jednom kraju. Tako su stvorene već prije nekoliko stoljeća **drvene rašlje**, koje su se zadržale sve. do današnjih dana. Na terenu sam sreo nekoliko seoskih rašljara, koji i danas upotrebljavaju drvene rašlje.

Opazilo se vremenom, da i drvene rašlje mogu imati bolja, ili slabija svojstva. I danas, ako pitate seoske rašljare kakvo drvo upotrebljavaju za izradu rašalja, reći će vam: vrbu ili lijesku i da moraju biti "tek odrezane". Ako malo razmislimo, to zapravo znači da trebaju biti vlažne, bolje prohodne za primanje radijacija.

U jednom pisanom dokumentu iz 1675. godine, u vezi sa istražnim radovima u Gambiji, izvještava jedan rašljara: "Veljače 24. pokušao sam

upotrijebiti rašlje na golim i stjenovitim planinama, ali nisam našao metale, jer su se rašlje odrezane u Engleskoj sasušile i donesene preko mora otkazale svoju poslušnost. Možda su i bile lošeg kvaliteta."

Na sl. 11 vidimo rašljara Charlesa Adamsa pri radu sa drvenim rašljama (sredina 19. stoljeća).

Drvene su se rašlje dugo upotrebljavale. Kako su one izgledale i kako se sa njima radilo pokazuje nam slika br. 12, gdje su prikazani istražni radovi na metale u 17. stoljeću.

To je odsječena račvasta grana, s dosta dugim čeonim nastavkom a krakovi su se držali tzv. donjim rukohvatom, tj. dlanovi šaka su okrenuti prema gore.

Sl. 12 Rašljari traže metale

G. E. von Löhneys, *Bericht vom Bergwerk* (1617), pl. 16

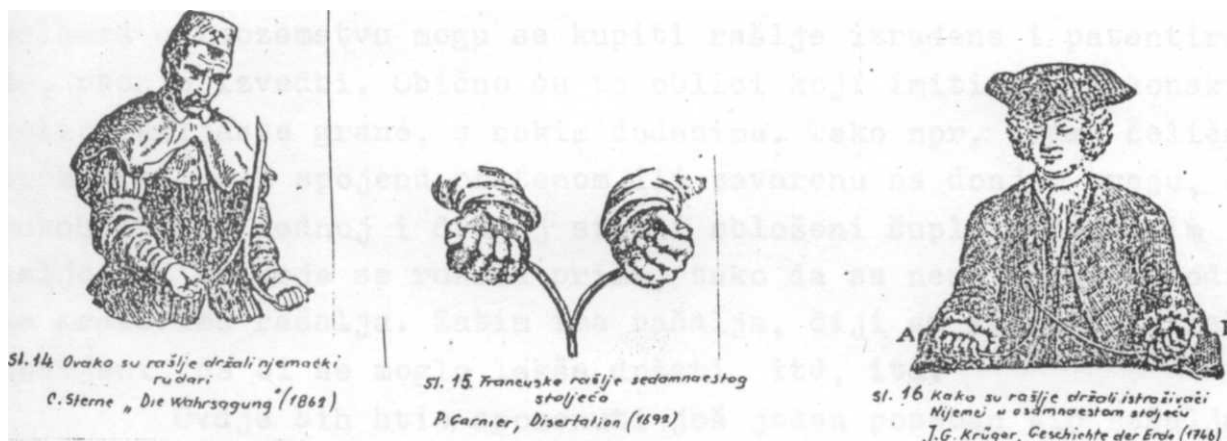

Sl. 13 Porijeklo i kasniji kraj rašljarenja
J.G. Leidler, *Pantomysterium* (1700)

Rašlje nisu tokom prošlih stoljeća zadržale uvijek ni svoj oblik, ni vrst materijala od kojeg su načinjene. Počinju se upotrebljavati umjesto drveta metali, pa tako dobivamo metalne rašlje. Rašlje mijenjaju i svoj klasičan oblik pa se iskušavaju i škare i kliješta i mnoge druge stvari.

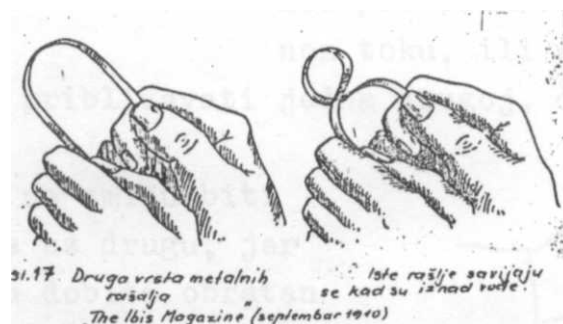
Na slici br. 13 iz 1700. godine vidi se rašljara s bogatim asortimanom rašalja koje su se u ono vrijeme upotrebljavale.

Način držanja rašalja nije bio unificiran. Rašljari su izabirali način držanja, koji im se pokazao najbolji pri radu. Iz datih slika vidi se da je onda bio najomiljeniji zahvat sa dlanovima prema gore. Charles Adams ih je držao drukčije. Bleton je upotrebljavao štap pritiskujući ga kažiprstima na krajevima, Pennet drži štap naslonjen između palčeva i kažiprsta.

Slike br. 14, 15 i 16 prikazuju nekoliko donjih rukohvata (sa dlanovima prema gore).

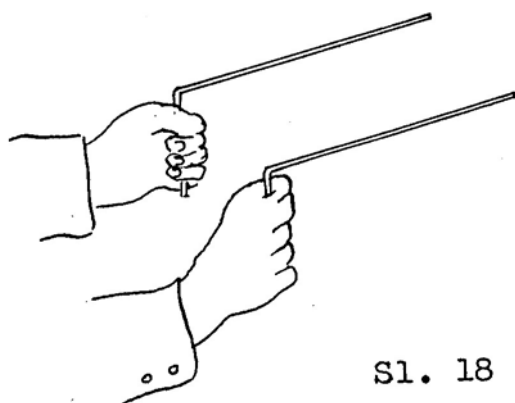
Pronalaskom metalnih rašalja, koje su imale različite, i oblike i materijale, mijenja se i način držanja rašalja. Dolazi do gornjeg rukohvata, gdje su dlanovi okrenuti prema dolje, ili držanja samo sa prstima, kako je to pokazano na rašljama izrađenim od pera (federa) jednog zidnog sata (sl. 17).

U novije vrijeme upotrebljavaju se rašlje izrađene od čelične žice Ø 0,5 - 1,5 mm, savijene u petlju. Za izradu mogu se upotrijebiti i savijene u petlju klavirske žice, i to nekoliko žica jedna do druge, kako je to prikazano na naslovnoj strani knjige *Jurdana*.

Što se sve upotrebljavalo za izradu rašalja, može poslužiti primjer iz literature, gdje piše da su to bile čak i tvrdo sušene kobasice (Knackwurst), pa i čelične spiralne žice savijene u luk.

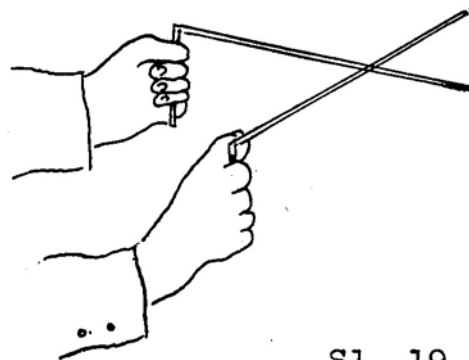
U najnovije vrijeme u prodavaonicama radiestezijskog pribora u inozemstvu mogu se kupiti rašlje izrađene i patentirane, raznih izvedbi. Obično su to oblici koji imitiraju iskonski oblik rašljaste grane, s nekim dodacima. Tako npr. imamo čeličnu žicu, oblika V spojenu prstenom ili zavarenu na donjem kraju, a rukohvati na jednoj i drugoj strani obloženi šupljim pomičnim valjcima, za koje se rukama prima, tako da se nema izravan dodir sa krakovima rašalja. Zatim ima rašalja, čiji su krajevi spiralno savijeni, da bi se moglo lakše držati, itd, itd.

Sl. 18

Ovdje bih htio spomenuti još jedan poseban tip rašalja. To su tzv. **pravokutne rašlje**. Sastoje se iz dvije ravne metalne žice Ø 3 - 5 mm, savijene na jednom kraju pod pravim kutem da bi ih se moglo držati. Imaju jedan duži i jedan kraći krak. Duži krak treba biti dugačak 30 - 40 cm, a kraći 12 cm, koji dolazi u ruke.

Ove rašlje reagiraju na drugi način nego prije opisane. Drže se ispred sebe, horizontalno, udaljene jedna od druge 20 - 25 cm, sa vrhovima naprijed i lagano se hoda. Kod približavanja podzemnom vodenom toku, ili objektu kojeg tražimo, počnu se žice približavati jedna drugoj, da bi se na traženoj točki prekrizile.

Sl. 19

Ruke pri radu ne smiju biti priljubljene jedna uz drugu, jer ćemo u tom slučaju dobiti obratan efekt, tj. jedna će žica od druge bježati na vanjsku stranu.

I ovdje, kao i kod račvastih rašalja postoji izvedba sa čaurama na rukohvatima.

b) Visak

Viskom se naziva svaki uteg, koji visi na jednoj niti. Upotrebljavan je još u vrijeme Rimskog carstva, ali postoji vjerojatnost, da se upotrebljavao u staroj Kini i Indiji, odakle je i stigao do nas. U starim spisima se malo spominje kao instrument za istražne radove.

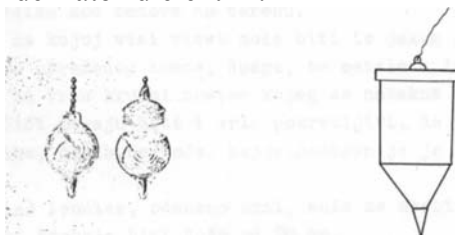
U Evropi ga je prvi počeo proučavati prof. Gerboin, Francuz, koji ga je prezentirao početkom 19. stoljeća Francuskoj akademiji nauka, koja mu je odbila bilo kakvu vrijednost. Tek krajem 19. i početkom 20. stoljeća počinje mu se davati veća pažnja, pa se već javljaju radiestezisti, koji upotrebljavaju isključivo visak za istražne radove. Jedan od njih je čuveni francuski radiestezist Abbe Mermet (1866-1937). On je, izučavajući visak i rad s njim, utemeljio glavne osobine radiestezijskih radijacija i njihovih polja djelovanja.

U literaturi nailazimo da se spominju dvije vrste visaka: matematički visak (njihalo) i siderički visak (sideros = željezo), što upućuje na izradu iz metala. Mislim da to nije bitno, jer i matematičko njihalo može biti iz metala. Matematičko njihalo se vlada po proučenim fizikalnim zakonima, njihaji zavise od težine i geografskog položaja mjesta gdje se njihanja događaju, dok siderički visak, onaj koji upotrebljavaju radiestezisti ponaša se, ne poštujući fizikalne zakone. On se zaustavlja, pa ponovno krene, pravi krugove, elipse, pa opet ravne crte, što ne radi matematički visak. Da bi nam to bilo jasnije, možemo jednostavno reći: matematički visak (njihalo) u rukama senzibilne osobe pretvara se u siderički visak.

Tko se počne baviti radiestezijom odmah se počne interesirati o rašljama i visku, od kakvog materijala treba da su izrađeni, koliko treba da su teški i kakav je najbolji oblik. Oni još precizniji htjeli bi znati i kakva treba biti nit na kojoj visi visak, pa čak da li i boja te niti treba biti točno određena.

Materijal od kojeg se može napraviti visak može biti neki od metala: čelik, mjed, bakar. Izrađuju se čak i od srebra i zlata. Visak može biti i od drveta, kamena (mramora, kvarca, žada), slonovače, jantara, stakla, pa i od bočice napunjene vodom.

Postoji i metalni šuplji visak, tzv. probni visak u koji se stavlja probni uzorak nečega što tražimo (voda, bakreni novčić, srebro itd). Takav je jedan i patentiran. Izrađen je od posebne legure i šupalj (Mermetov visak). Patentiran je i visak prof. Heimmea, u čiju je šuplinu ugrađen poseban kondenzator-dielektrik.

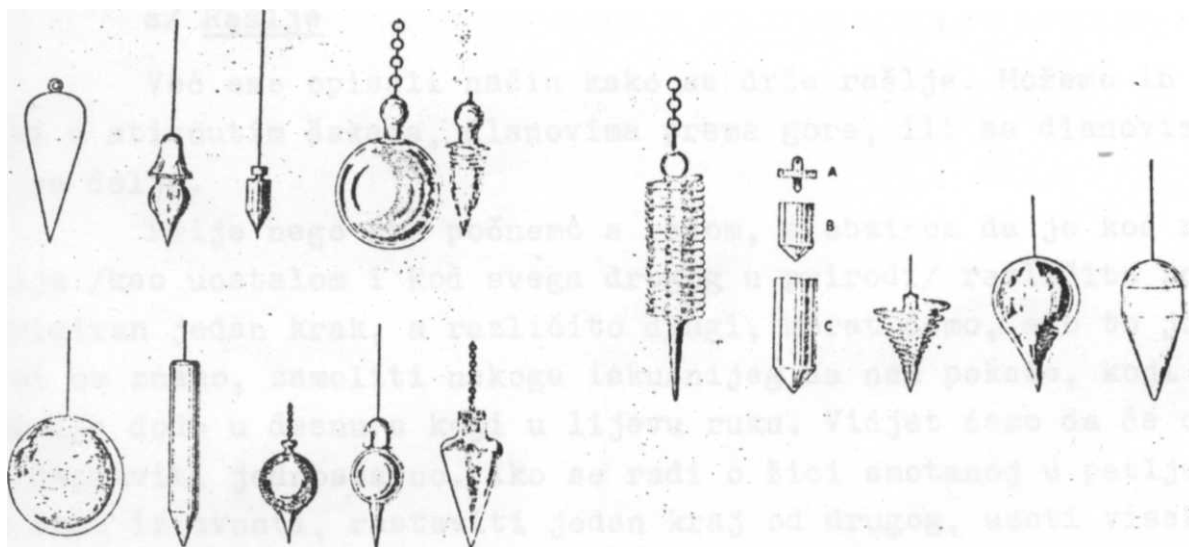

Sl. 20. Mermetov visak

Sl.21 Visak prof. Heimmea

Čini se da je kuglasti oblik viska, sa završnim šiljkom na dnu, radi svog aerodinamičnog oblika i otpornosti na vjetar najpogodniji. To nipošto ne znači da drugi oblici nisu dobri. Glavni bi uvjet pri izradi viska morao biti, da je vertikalna osovina tijela viska, kad visi na niti osovina na kojoj su svi horizontalni presjeci krugovi..

Danas se u prodaji u trgovinama u inozemstvu nalazi vrlo velik broj visaka različitih izvedbi, kako u pogledu oblika tako i u vrsti materijala. Na sl. 22 dati su neki takvi oblici.

Sl. 22

Težina viska se kreće od 10 do 100 grama. Svatko treba izabrati težinu, koja mu najbolje odgovara, koja mu "leži". Jače senzibilni radiestezisti obično trebaju teži visak, jer mu lakši previše "pleše". Već smo spomenuli prije, da visak nekada "mijenja" svoju težinu kod radova na terenu.

Nit na kojoj visi visak može biti iz jakog jednostrukog ili višestruko upredenog konca, špage, te metalnih lančića, koji nekada imaju na Vrh kružni prsten kojeg se natakne na jedan od prstiju. Lančići moraju biti i vrlo pokretljivi, da ne smetaju pokretima viska, da ih ne koče. Najjednostavnije je uzeti deblji čvršći konac.

Dužina lančića, odnosno niti, može se uzeti po volji. Uglavnom ne bi trebala biti duža od 20 cm.

Neki radiestezisti polažu neku važnost i na boju viska, s obzirom da svaka boja ima svoju valnu dužinu. Vršeni su i neki pokusi o ponašanju viska prema bojama, ali ti radovi pripadaju već u radiestezijske "specijalitete" i nećemo ne ovdje sa njima baviti.

Ako želimo da povećamo pokrete viska, treba visak zagrijati. Primijetit ćemo da su onda amplitude znatno veće, nego ako radimo sa hladnim viskom. Ako početnici teško dobivaju izražene pokrete viska, neka ga samo ugriju.

POKRETI RAŠALJA I VISKA

a) Rašlje

Već smo opisali način kako se drže rašlje. Možemo ih držati u stisnutim šakama, dlanovima prema gore, ili sa dlanovima prema dolje.

Prije nego što počnemo s radom, s obzirom da je kod rašalja (kao uostalom i kod svega drugog u prirodi) različito polariziran jedan krak, a različito drugi, morat ćemo, ako to još sami ne znamo, zamoliti nekoga iskusnijeg da nam pokaže, koji kraj rašalja dođe u desnu a koji u lijevu ruku. Vidjet ćemo da će on to napraviti jednostavno. Ako se radi o žici smotanoj u petlju, on će žicu izravnati, rastaviti jedan kraj od drugog, uzeti visak i

jednostavno, držeći prst na jednom kraju postaviti pitanje: "Da li ovaj kraj rašalja treba stavljati u desnu ruku?" Ako visak svojim kruženjem ili rašljaru svojstvenom nekom drugom znaku koji vrijedi za "da", to pokaže, to znači da taj kraj rašalja treba uvijek držati pri radovima u desnoj ruci. U tu svrhu se na tom kraju žice napravi mala omča, koja nas uvijek kasnije opominje da taj kraj žice treba doći u desnu ruku. Osim toga ova mala omčica na kraju žice dobro će nam poslužiti da po završetku posla možemo lako smotati rašlje u prsten i metnuti to naše "osnovno sredstvo" u džep.

Ovo označivanje se isto može provesti i na drvenim rašljama tako da se taj krak malo zareže, ili da se bilo kako obilježi.. Dobro je to ispitati i na pravokutnim rašljama.

Pokreti rašalja se manifestiraju u vidu naglog trzaja prema gore ili prema dolje, te okretanjem u rukama. Kod većine rašljara sa dlanovima prema dolje, kad naiđu na radijacije od podzemnog vodotoka, rašlje se okreću protivno od smjera kazaljke na satu ako gledamo kretanja kraka koji je u desnoj ruci. To ne znači da je to tako kod svakoga. Kod jednoga mog dobrog prijatelja, odličnog radiesteziste slučaj je upravo obratan. Njemu se rašlje okreću u smjeru kazaljke na satu. Interesantno je spomenuti da je to slučaj i sa viskom.

Ako u rukama držimo rašlje sa dlanovima prema gore dobivamo suprotna kretanja. Kao da se u tom slučaju polarizacija mijenja.

Nagle trzaje prema gore ili prema dolje, a da se ne pretvaraju u kružna kretanja, dobivamo često na terenu. S obzirom na polarizaciju po sedam signala jednog vodotoka s jedne i druge strane, koji su naizmjenično "+" i "-", meni ih rašlje signaliziraju na terenu tako da svaki signal "+" vrši trzaj prema gore, a svaki "-" prema dolje. To znači da su svi neparni signali jednog toka pozitivni, a svi parni negativni.

Pravokutne rašlje reagiraju samo tako, da se približavanjem vodotoku krakovi prekrize, a udaljavanjem od vodotoka se razmiču, ako se krakovi i ruke drže paralelno jedna od druge i rastavljene.

Možda će se na terenu desiti, da se rašlje ne ponašaju onako kako smo naviknuti. Okreću se u suprotnom smjeru. Do toga vjerojatno dolazi kod nailaska na šupljine u tlu i geološke rasjede. To može značiti i zemni plin u nekoj većoj kaverni.

b/ Visak

Kakve pokrete možemo očekivati od viska? Imamo tri glavna načina: **pravolinijska kretanja, kruženja i eliptične putanje.**

Pravolinijsko kretanje je ono koje izvodi ljuljaška kada je zanjismo. Ovo kretanje kod viska može biti u svim pravcima. Dužina kretanja je ovisna o težini viska, o sili koja ga pokreće, te o osjetljivosti onoga, tko visak drži, temperaturi i najzad o dužini niti, na kojoj visi.

Kruženja opisuje visak tako, da nit koja visi opisuje plašt jednog stošca. Kruženja mogu biti dvojaka: 1. u smjeru kazaljke na satu i 2. protivno od smjera kazaljke na satu. Prvo nazivamo pozitivnim, a drugo negativnim. Kako smo već prije naveli ima i obratnih slučajeva, uglavnom kod ljudi s posebnim obratnim polaritetom ruku.

Eliptične putanje pravi visak, kada prelazi iz pravolinijskog u kružno, ili obratno.

Visak se drži u desnoj ruci između palca i kažiprsta. Najbolje je kad je lakat na čvrstoj podlozi, a podlaktica stoji prema ravnini pod kutem cca 30°. Nit na kojoj visi visak ne smije se držati grčevito. Onaj koji ga drži mora biti potpuno smiren, opušten i oslobođen sugestije.

Početak, koji počinje raditi mora znati što može očekivati od svog viska. Mora se naučiti kako će s viskom "razgovarati". Na koji će način postavljati pitanje i na koji način će razumjeti odgovor viska.

Visak može odgovarati na postavljena pitanja sa "da", "ne" ili se kolebati sa odgovorom, nešto kao da hoće reći da pitanje nije dobro postavljeno, pa konačno i da neće da daje odgovor.

Prije nego što pređemo na to, da ustanovimo kako će se visak okretati ili njihati da bi dobili pokrete za gore navedena tri načina komuniciranja s viskom, moram dati vrlo važne upute, jer početnici baš na tome mnogo griješe:

1. Nemojte nikako sugerirati visku, da se okreće na onu stranu gdje želite. Isključite potpuno sugestiju.

2. Nemojte zadržavati svjesno pokušaj viska da se njiše ili okreće onako kako ne želite. Opustite se i pustite njega da sam to učini..

Kad ste sigurni da ste mirni, opušteni i sposobni za rad, postavite visku jedno obično pitanje, npr.: "Je li danas srijeda?" Ne misleći na to kakav treba biti odgovor, pustite ga da se sam počne kretati. Pratite to kretanje, dok visak ne pokaže i zadrži neko vrijeme isti smjer kretanja. Ako je on dao određeno kruženje na desno (u smjeru kazaljke na satu) i ako je dan zaista srijeda, onda je to način na koji ćete uvijek dobivati odgovor "da", kako sad tako i u budućnosti..Ako sada upitate za sebe: "Da li se ja zovem Srećko?", a vi se tako ne zovete, najvjerojatnije ćete dobiti odgovor u kruženju viska na lijevo (obrnuto od smjera kazaljke na satu) što će biti kao odgovor za "ne".

Ostaje još njihanje viska u smjeru naprijed-natrag ili desno-lijevo. To bi mogao biti način kretanja za ustezanje od odgovora.

Ovo je samo primjer, kako se to radi, ali ne i primjer da će i kod svih tako biti. Neko će dobiti za "da" kretanje na lijevo, ili njihanje naprijed-natrag. Radi toga ovaj pokus mora svatko izvesti i ustanoviti kakav način kretanja viska vrijedi za njega.

S obzirom da od viska možemo dobiti kao odgovore samo potvrdno "da", niječno "ne" ili uskraćen odgovor radi loše postavljenog pitanja, moramo kod sastavljanja pitanja formulirati u glavi takav upit, na kojeg ćemo dobiti odgovor sa "da" ili "ne".

Jedan primjer: Ako ste u dilemi da danas odete ili u Sisak ili Karlovac i postavite pitanje: "Da li je bolje da odem u Sisak ili u Karlovac?" dobit ćete vjerojatno kao odgovor: Loše postavljeno pitanje! Zašto? Zato jer na taj upit, bilo da dobijete odgovor "da" ili odgovor "ne" niste ništa dobili.

Međutim ako to isto pitanje formulirate sa: "Da li je bolje da odem u Sisak nego u Karlovac?", onda ćete dobiti kao odgovor "da" ili "ne", koji će vas u potpunosti zadovoljiti.

Ako dobro formuliramo pitanje, na koje želimo dobiti odgovor, onda ćemo dobar odgovor i dobiti.

Visak će vam dati odgovor na stvari koje se događaju ili su se počele događati a rezultat slijedi uskoro, ali je sigurno da visak ne "vidi" u budućnost, a ako i vidi nećete dobiti dobar i pametan odgovor. Ako netko pomoću viska želi dobiti brojeve lota, lutrije ili sportske prognoze, sigurno je da ih neće dobiti. Inače bi svi radiesteziisti bili odavno bogataši, a znamo da to nisu. Od radiesteziije se ne postaje bogat, a onaj tko to bilo kako pokušava, uvjerit će se jednog dana da mu čak i radiestezijske sposobnosti popuštaju, a pogrešni se rezultati rađaju. Zašto je to tako ne zna se, ali iskustvo je pokazalo da je to tako. (Literatura: Graves)

Osim toga upozorava se da se radiestezijski pribor ne koristi za sazivanje duhova. Tom Graves, engleski profesionalni radiestezist opominje da se to ne radi. On ga je izveo jedanput i ne želi to više nikada (Ne komentira što mu se desilo). Jedan naš radiestezist je to pokušao i tvrdi, da se vrlo loše osjećao i ne želi također to ponoviti.

Kod rada s viskom morate dobro voditi računa, da nekome svojim odgovorom ne štetite, bilo na mentalnom ili fizičkom polju.

Nikad se nemojte prenatragiti s rezultatima! Kontrolirajte, i ponovno kontrolirajte! Treba dva puta odmjeriti a onda sjeći!

Ako uspoređujemo rad s rašljama i s viskom, onda. možemo utvrditi slijedeće:

I visak i rašlje daju podjednake rezultate. Ima radiestezista, koji više vole raditi s rašljama, drugih koji daju prednost visku. Moje je mišljenje da se najbolje snalazi onaj koji kombinira i jednu i drugu metodu. To se naročito uočava kod istražnih radova na vodu.

Rašlje su previše osjetljive. Registriraju zračenja od podzemnih voda ranije nego visak. Ako prelazimo preko jednog vodenog toka, rašlje pokazuju širu zonu desno i lijevo od toka. Visak mnogo užu.

Rašlje zauzimaju pri radu obadvije ruke, visak ostavlja jednu slobodnu, koju možemo upotrijebiti kao antenu. I sa rašljama i sa viskom se može hodati po žili vodenog toka; lakše sa viskom. Sa rašljama je pak mnogo lakše dobiti smjer vode: iz kojeg pravca dolazi i kamo ide.

Sa viskom je pak mnogo lakše vršiti pregled zdravstvenog stanja, rad na kartama itd.

TKO MOŽE POSTATI RADIESTEZIST

Često puta se vodila diskusija i među nama, po pitanju tko može biti radiestezist. Da li to mogu biti svi ili to mogu biti samo oni, koji od rođenja imaju te sposobnosti. Bilo je i mišljenja da to mogu svi, pa se ponovno govorilo o nekom procentu itd.

Ja sam lično mišljenja, da to ne mogu biti svi. Dobri radiestezisti ne moraju čak biti ni oni koji posjeduju taj prirođeni dar. Može taj dar biti izražen i u velikom iznosu koeficijenta radiestezijske sposobnosti, a da dotični nikad neće postići rezultate, koji ga uvrstavaju u vrhunskog radiestezistu. To je otprilike slično kao i sa svim drugim nadarenostima, npr. za glazbu, za matematiku, za pjevanje i sl. Imati talent za nešto nije ništa, ako se taj talent ne gaji, brusi i iskušava u napornom vježbanju. Drugim riječima nadarenost bez proučavanja i stalnog vježbanja ostaje neispoljena. Uzmimo jedan primjer: Violinu vrhunski može svirati samo nadareni muzičar, koji je to vježbao i vježbao.

Radiestezijska nadarenost se daje izmjeriti. Međutim, taj koeficijent nadarenosti, izražen u jednom broju, nije prilikom ispitivanja jedne osobe isti, kao kad tu osobu ispituje drugi. Osim toga, svaki radiestezist ima svoju "ličnu" metodu mjerenja. Neko to radi brojenjem njihaja viska a neko brojenjem krugova koje načini visak.

Ako prihvatim svojom lijevom rukom desnu ruku onoga koga ispitujem, onda desnom rukom zaniješem visak prema njemu i brojim broj njihaja dok se visak ne zaustavi. Taj broj množim sa deset i dobivam broj, koji je zapravo koeficijent radiestezijske nadarenosti dotičnog. Kod mene, ukoliko je njihaja manje od 20, odnosno koeficijent manji od 200, smatram da ta osoba nije radiestezijski toliko osjetljiva, da bi mogla da i vježbom postigne neke radiestezijske rezultate.

Mogao bih dati i moju približnu skalu:

Koeficijent između 200 do 350 - nadarenost dobra,

" " 350 do 500 - nadarenost vrlo dobra,

" od 500 i viši - nadarenost odlična, s tim što je veća vrijednost

koeficijenta, time je i nadarenost veća.

Ponovno naglašavam da su ovo izričito moji koeficijenti i da svaki radiestezist ima svoje koeficijente, koji se razlikuju, ali prema svom iskustvu može uvijek na osnovu svojih koeficijenata razvrstati nekoga u dobrog, vrlo dobrog i odličnog.

Ovdje moram naglasiti, da početnici, kad osjete da dobivaju neke rezultate, ne provjeravaju iste i nastupaju odmah autoritativno sa tvrdnjama, dokazujući da je to upravo tako, kako su oni dobili i nikako drukčije. Rezultati koje mi dobivamo nose u sebi elemente mnogih pogrešaka, čiji smo izvor i mi i vanjske prilike, raspoloženje, nedovoljna koncentracija i dr. Zato nastupajmo uvijek sa izvjesnom rezervom u točnost. Vrlo se često sjetim jednog mog profesora s fakulteta, koji nam je dao izvrstan savjet: "Kada nešto tvrdite, uvijek ostavite malo odškrinuta vrata, da vam ne bi netko rep prištunio." Dobar savjet i za nas.

Da je kod našeg posla potrebna nadarenost, i da ne može biti svatko radiestezist, neka nas pouči i priroda: teško je od bilo kakvog konja napraviti trkačkog.

U svakom slučaju, radiestezist bi morao biti samo dobar i human čovjek, intelektualno, moralno i psihički na visini.

PRAKTIČNI DIO

V O D A

U prirodi je poznat zatvoreni ciklus vode. Voda se sa tla, iz potoka, rijeka i mora isparava. Vodena para se diže u visinu i obrazuje oblake. Iz oblaka hlađenjem vodene pare nastaje kiša, pada na zemlju, procjeđuje se kroz površinski vodopropusni sloj, stvara podzemna jezera, rijeke, potoke i potočiće, koji se iz podzemlja po nepropusnom sloju, kroz pukotine, pore ili kroz vodopropusne slojeve probija van, te po površini stvara izvore, potočiće, potoke i rijeke, koje se ulijevaju u more ili oceane. Na površini počinje ponovno isparavanje, tj. tu se taj ciklus zatvara, počinje novi i tako to traje od postanka svijeta..

Znamo vrlo dobro, da količina vode nije svugdje jednako zastupljena. Imamo krajeva sa dosta izvora, potoka i rijeka, a imamo i takvih krajeva, gdje je vode vrlo malo, ili je uopće nema.. Na kontinentima su poznate mnoge pustinje, gdje nema uopće vegetacije, koja za rast treba vodu.

I u područjima gdje ima vode, nekada je potrebno ići daleko, da bi se došlo do nekog izvora, potoka ili bunara. Zato nije nikakvo čudo, da su se uglavnom sva veća naselja razvila tamo gdje je pitanje vodoopskrbe bilo riješeno.

Nedostatak vode u mnogim područjima natjerao je ljude da počnu tražiti vodu što bliže svojim naseobinama, da bi riješili pitanje svoje egzistencije. To je pitanje aktuelno i danas.

Kao grana geologije, razvila se hidrogeologija, koja je proučavala sve faktore u vezi s istraživanjem pojava i kretanja voda. Vršila se praćenje kretanja podzemnih voda i njihovo pojavljivanje na površini. Boja se baca u ponornice, da bi se riješilo pitanje gdje ponovno ta voda izbija na površinu. Proučava se vodopropusnost stijena. Zna se točno koje su stijene nepropusne a koje propusne. Ustanovljuje se vodopropusnost i poroznost pojedinih naslaga, te na osnovu toga vrše hidrogeološka istraživanja pojedinih regija i lokaliteta. Iz takvih istražnih dosadašnjih radova saznaje se da su lapori, škriljavci, dolomiti itd. vodonepropusne stijene, a da su vapnenci, šljunci, pijesak i dr. vodopropusni...

Na osnovu sakupljenih geoloških, hidrogeoloških i geofizičkih istraživanja određuju se najpovoljnija mjesta za ispitivanje bušenjem, a geomehanički bušači radovi potvrđuju uspješnost provedenih radova.

Radiestezisti, koji se bave istražnim radovima na traženju vode morali bi poznavati osnovne geološke karakteristike kraja, gdje vrše istrage. Morali bi znati što ih na dotičnoj lokaciji očekuje. Da li se može očekivati da će locirani bunar biti u glini, pijesku, šljunku, laporu, škriljavcu ili vapnencu i kakva je vodopropusnost tih naslaga.

Ako uzmemo područje okolice Zagreba, odmah će nam pasti u oči tri geomorfološke jedinice: prva je nizinsko područje rijeke Save i njenih pritoka. Sastav toga područja su glinovite, pjeskovite i šljunkovite naslage. Šljunak i pijesak se danas vade na šljunčarama, koje su danas dosta udaljene od sadašnjeg korita rijeke Save. To nam jasno govori o tome da je rijeka Sava često mijenjala u geološkoj prošlosti svoje korito, jer je šljunak i pijesak mogla samo ona transportirati.

Drugo je brežuljkasto područje južno od Zagrebačke gore. Proteže se od Susedgrada, preko Gornjeg Vrapča, Fratersčice, Bijenika, Šestina, Dolja, Markuševca, Trnave prema Zelini. Izgrađeno je od neogenskih sedimenata, gdje se uglavnom pojavljuju glinoviti i vapnjeni lapori, te pješčenjak i pijesak.

Treće područje je diluvijalno područje zagrebačke terase, koja se pruža sjeverno od Ilice i naslanja se na laporovite neogenske naslage. Izgrađuju ga uglavnom glina sa ili bez valutica kvarca, a mjestimično glinoviti lapori i pijesak u izmjeni.

S obzirom na ovakve litološke prilike možemo zaključiti slijedeće:

U području Savske nizine, koju izgrađuju glina, šljunak i pijesak, radi vodopropusnih slojeva možemo očekivati pojavu vode na velikom području. Nivo vode ovisi o nivou rijeke Save, koja je glavni snabdjevač vodom naselja koja se tu nalaze. Problem je jedino dubina do vode, kao i to da smo locirali mjesto kopanja na podzemnu tekuću vodu, a ne na onu, koja se ne kreće, nego stoji kao u nekom bazenu. Radi toga je potrebno rašljama ili viskom odrediti te tokove. Moramo biti spremni i na pojave treseta, koji vrlo često dobivenu vodu, radi mirisa na trulež, čini neupotrebljivom.

U drugom području izgrađenom od laporovitih nepropusnih naslaga, bilo bi razumljivo da se voda, koja se procjeđuje, kreće po ovoj podlozi na niže, dok se negdje ne pojavi na površinu. Trojni vodopropusni sloj iznad lapora je tanak, pa bismo prema tome trebali da nađemo vodu dosta plitko. Međutim poznato je da ove vode po laporu nisu stalne i da ovise o učestanosti padavina, a još najviše o geomorfologiji terena. Ovo sve upućuje na to, da su laporovite podloge nepodesne za pronalaženje tekućih pitkih voda. Hidrogeologija stoji na tom stajalištu.

I radiestezijski radovi na istraživanju vode u ovim stijenama zahtijevaju posebnu opreznost. Čak i u radiestezijskoj literaturi se na to upozorava (Abbe Mermet). Međutim, moje je mišljenje nešto drukčije:

Radeći na određivanju žila tekuće podzemne voda u laporu ustanovio sam, da su to tokovi koji imaju vrlo rijetko neku veću izdašnost.. Obično se radi o tokovima koji mogu dati 1 do 3 litre/min vode. Ta se voda ne kreće kroz nepropusne laporovite slojeve, nego koristi pukotine i rasjede, koji su nastali tektonski, nakon sedimentacije lapora. Te pukotine ili rasjedi nisu široki, a u većini slučajeva niti okomiti. Ako sad zamislimo u dubini jednu vodenu žilu, koja je debela 5-10 cm i ako se nalazi na dubini od 20-30 m, onda je i pored toga što smo tu žilu na površini locirali i označili kolcem, vrlo teško i nabušiti. Ako uzmemo samo da bušotina po vertikali odstupa jedan stupanj, mi na 10 metara griješimo 24 cm, odnosno na 20 m - 48 cm, što znači da postoji mogućnost da prođemo svrdlom pored nje. Ako se još pretpostavi da je greške u postavljanju vertikalnosti 2,3 pa i više stupnjeva, onda se može razumjeti, zašto su lapori i druge nepropusne stijene (pješčenjaci, dolomiti i dr.) nepovoljni za traženje voda u njima.

Međutim, ne bi se to trebalo uzeti kao pravilo, da se treba odustati od traženja vode u laporu, jer u praksi dobri radiestezisti nalaze tamo vodu. Mogu spomenuti slučaj u Tuheljskim toplicama, gdje je u miocenskom laporu, na 30 metara dubine nabušena količina od 5 lit/min, i što je rijetkost u ovom kraju, voda je bila arteška, izlazila je pod pritiskom na površinu. U selu Radoboju radi opskrbe sela vodom pronađena je u laporu voda, koja je u mlazu izbijala iz lapora u izgrađeni bunar.

U području zagrebačke terase, javljaju se naslage gline sa valuticama kvarca, proslojcima pijeska ili nepravilnoj izmjeni lapora i pijeska. S obzirom na ovakve hidrogeološke prilike, gdje se izmjenjuju litološki članovi, od kojih su neki vodopropusni, a neki nepropusni, uspjesi na iznalaženju žila tekućih podzemnih voda i dobivanja vode su jednostavniji. Glinoviti površinski sloj, koji je radi učešća pijeska i zaglinjenog šljunka glavni sabirnik voda, koje kad naiđu na slabo propusne ili nepropusne slojeve počinju gravitaciono teći na niže, stvarajući i vezanu kapilarnu vodu. U ovim naslagama su veći izgledi na nailazak na žilu podzemne vode, nego što je to u laporu. Osim toga, ako ovdje bušotina i odstupa malo od vertikale ona se probija i puni vodom do visine kada se hidrostatski tlak izravna.

Tko se bavio istraživanjem podzemnih voda, tko je sakupljao podatke o nivoima voda u bunaru ili bušotinama, taj zna, da nivo vode u bunaru varira. Nije svaki dan isti. Obično nakon kiša on se diže, a u sušnom periodu pada. Znači: on oscilira.

Kada prilikom lociranja bunara jedan radiestezist kaže da je dotok vode u bunar 2 litre/min, odmah se počinje računati: 2 lit/min = 120 lit/sat = 2.88 m³/dan.

Odmah moram upozoriti da je ovakav račun samo djelomično točan. On je točan samo onda, ako bismo imali takav rezervoar vode, takav bunar, koji od dna bunara do visine nivoa vode uslijed hidrostatskog tlaka, ima najmanje zapreminu od 2.88 m³ ili ako smo ugradili cijev ispod hidrostatskog nivoa, kroz koju će stalno moći teći minimum 2 lit/min.

Uzmimo jedan primjer:

Bunarska cijev ima unutrašnji promjer D = 1,00 m. Ako je ta cijev visoka 1,00 m, onda je njena zapremina

$$V = r^2 \cdot \pi \cdot v$$

$$V = 0,50^2 \cdot 3,14 \cdot 1,00$$

$$V = 0,785 \text{ m}^3 = 785 \text{ lit.}$$

$$r = \text{radius} = 0,50 \text{ m}$$

$$v = \text{visina cijevi} = 1,00 \text{ m}$$

Na isti način dobit ćemo količinu vode za razne dijametere cijevi, koje se kod nas najviše upotrebljavaju. Visina svih cijevi je 1.00 m.

1. Za	dijametar	D = 1.00	m	V = 785	litara
2. "	"	D = 0.80	m	V = 502	"
3. "	"	D = 0.70	m	V = 384	"
4. "	"	D = 0.60	m	V = 283	"
5. "	"	D = 0.50	m	V = 196	"
6. "	"	D = 0.40	m	V = 126	"
7. "	"	D = 0.30	m	V = 71	"

Iz ove tablice se može zaključiti slijedeće:

Ako je, npr., u nekom bunaru od dna bunara do visine nivoa hidrostatskog tlaka 3 m, onda će se noći u bunaru naći vode pri ugradnji cijevi od 1.00 m promjera 2.355 lit. vode, a u cijevi od 0.30 m samo 213 lit, uz istu količinu dotoka. Sada je lako razumljivo zašto seljaci skoro uvijek kopaju široke bunare. Tada uvijek imaju dovoljnu količinu vode na raspolaganju, za potrebe domaćinstva i stoke koju imaju.

S obzirom da danas mnogi koji imaju vikendice žele imati pumpu, jer im je to najzgodnije, treba im ukazati na to, da pumpu mogu imati samo u nizinskom dijelu, u ravnici, a na brežuljkastom terenu ona ne dolazi u obzir. Može se montirati samo na bunar, koji je zacjevljen betonskim cijevima.

Za vikendice ne bi se smio preporučiti bunar koji ima manji promjer od 60 cm, a seosko gazdinstvo manji od 1 m.

Na istoj žili treba nastojati da dva bunara nisu preblizu.

Kako pronaći podzemni vodeni tok

Već smo spomenuli da radiestezisti traže podzemni tok tekuće pitke vode. Za to trebaju potreban pribor: rašlje ili visak, najbolje pak kombinirati i jedno i drugo.

Rekli smo već da svaki podzemni tok ima po sedam lažnih signala sa svake strane toka, od kojih svaki sadrži podatke pravog toka. Nešto slično kao kad sebe gledate u ogledalu. Osoba koju vidite ste vi, ali ako bolje analizirate nije tako.. Desna ruka je kod vaše slike u ogledalu lijeva ruka, desno oko - lijevo oko. U ogledalu je vaš lik, ali je on u detaljima lažan, neistinit. To je slučaj i kod traženja vode. Ako se prilikom rada na terenu počnu rašlje

okretati to je samo znak, da ste ili na 14 lažnih signala, ili na pravom. Kako ćemo tome doskočiti, vidjet ćemo pri opisu rada na terenu.

Prilikom traženja od strane zainteresiranih lica treba lučiti dva slučaja, a to su da li se traži količina vode, koja je potrebna jednom domaćinstvu, ili se radi o potrebama za više domaćinstava, selo, pa i gradsku opskrbu. Jasno je da u prvom slučaju su radovi na traženju jednostavniji, nego u drugom slučaju. Jedno domaćinstvo se zadovoljava sa 2 do 4 lit/min, dok naselja trebaju neusporedivo veće količine vode. To zahtijeva mnogo duže i opsežnije radove, koji mogu trajati i više dana, da bi se pri terenskom istraživanju pronašle takve žile.

Kada smo već preuzeli posao da nađemo žilu podzemne vode, treba ipak izvršiti i neke pripreme. Treba pokušati pronaći specijal-kartu toga kraja, da se malo upoznamo s geomorfologijom, a eventualno i s geološkim prilikama na tom dijelu terena. Ako pak teren, kojeg treba da istražimo zauzima veću površinu, pokušat ćemo na tom području približno odrediti mjesta na karti, kojima se kreću podzemni tokovi, njihovu dubinu i količinu. Ovo spada u domenu radiestezijskih radova na kartama (teleradiestezija) o kojoj će biti još govora.

Ako se radi o jednoj parceli, bilo to dvorište ili okućnica neke seoske kuće, bilo to vikend parcela, postupak je isti: Najprije, da ne bi morali pregledati cijelu parcelu, tražimo od vlasnika da nam pokaže po prilici mjesto, gdje bi mu odgovaralo da ima bunar. Svaki će vlasnik to odmah učiniti. Zato ćemo najprije pregledati taj dio. Ako se pokaže da tu nema odgovarajućeg podzemnog vodotoka, pristupit ćemo istraživanju ostalog dijela parcele.

Uzet ćemo u ruke rašlje (bilo to drvene ili metalne, bilo spiralne ili račvaste, bilo pravokutne) pa ćemo s njima najprije izvršiti tzv. punjenje odgovarajućim radijacijama na vodu. Stat ćemo bilo gdje na parceli i izvršiti tzv. mentalnu orijentaciju, ili mentalni dogovor uz pomoć koncentracije na podzemni vodotok.. To bi po prilici izgledalo ovako: Misaono ćete se koncentrirati na to da želite da vaše rašlje budu osjetljive na pronalaženje tokova podzemne vode i čekati da rašlje naprave jedan okret u mjestu.. To bi trebalo da bude znak, da su one sada spremne da reagiraju na signale, koji dolaze od podzemne vode. Ako ste naučili da radite sa viskom, možete postaviti ovakvu želju: "Želim da mi moj visak pokaže njihanjem u kojem pravcu treba da idem da bih najbrže naišao na signal toka podzemne vode?" Kad se visak pokrenuo i kada je svojim njihanjem pokazao pravac kojim treba ići, to je zapravo pravac koji je okomit na tok vode. Tim pravcem sada možete s rašljama poći, sve dok one svojim trzajem (kod račvastih rašalja) ili svojim okretanjem (kod spiralnih rašalja) ili prekríženjem svojih krakova (kod pravokutnih rašalja) ne pokažu da ste naišli na signal, koji daje podzemna voda. To treba još jednom ponoviti, radi toga da se uvjerite da je to baš tu.

Sada nam ostaje da ustanovimo da li smo na pravom toku, ili smo na lažnom signalu. Ima više načina:

1) da na mjesto gdje mislimo da je tok stavimo željezni predmet, šipku ili čavao. Ako tada pri prelazu preko toka rašlje ostanu mirovati, onda se radi o pravom toku. Ako se okreću, onda je to odraz (lažni signal);

2) da se prilikom prelaza preko toka zaustavi disanje. Ako se rašlje (ili visak) ne budu kretali, onda se radi o odrazu, a ne o pravom toku. Ako se kreću, onda je to pravi tok;

3) ako zastanemo na toku, te rašlje dižemo i spuštamo, budu li se rašlje okretale radi se o odrazu, a ne o pravom toku.

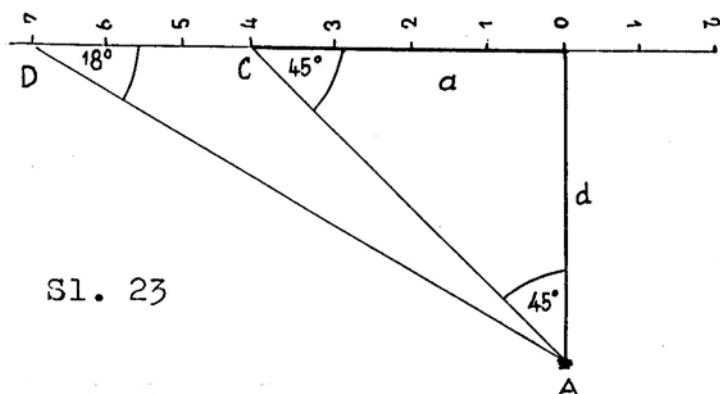
Određivanje dubine do podzemne vode

Kako god je važno odrediti na površini točno mjesto gdje je prava podzemna žila, tako je isto važno odrediti i kolika je dubina do te podzemne žile. To je važno i radi toga što vlasnik bunara mora znati, koliko je potrebno nabaviti cijevi i koliko će ga bušenje bunara stajati.

Određivanje dubine do podzemne vode vrši se na više načina:

Rekli smo da sa svake strane vodenog toka postoji po sedam "lažnih" signala i da su posebno važna dva od njih. To su četvrti i sedmi signal s jedne ili druge strane pravog vodotoka.

Pokojni inž. Jurdana u svojoj knjizi spominje četvrti i sedmi signal, koje Mermet zove malom i velikom paralelom.

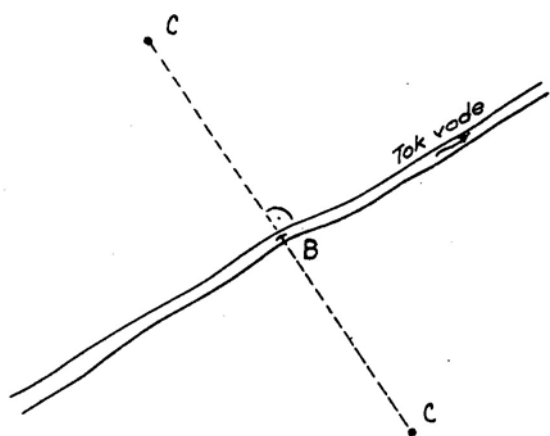

S1. 23

Iz slike se vidi da je trokut ABC polovica kvadrata kojem su $AB = BC$ ili drugim riječima udaljenost $BC = d = a$.

Znači, ako uspijemo na terenu izmjeriti dužinu BC, a ona je udaljenost od točke B do male paralele ili četvrtog signala, onda je to dubina do vode.

1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, signali
 d = dubina do vode
 c = mala paralela
 D = velika paralela
 $a = d$

S1. 24

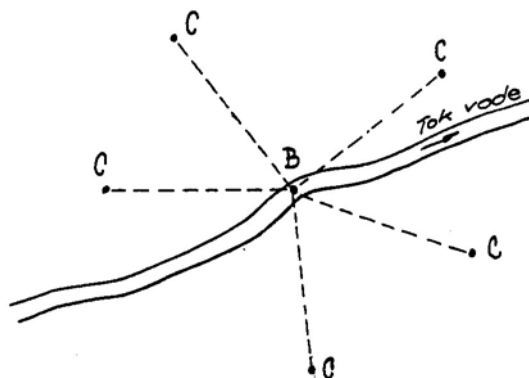
Uzmemo rašlje i okomito na tok vode tražimo daljinu četvrtog signala od točke. Za kontrolu to načinimo i s druge strane toka. U točkama C rašlje će se okretati.

Pravac toka dobivamo sa rašljama tako, da u točki B stavimo lijevu ruku okomito iznad desne. Rašlje će se tada okrenuti u jednom smjeru. Tamo gdje gleda izbočeni dio rašalja je pravac iz koga je tok vode došao.

Treba sada izmjeriti metrom dužinu BC.

Postoji i tzv. "biskupovo pravilo", za traženje dubine do vode.

S1. 25

Iz točke B napravi se nekoliko pravaca u proizvoljnom smjeru tražeći dubinu do vode. Dobit ćemo nekoliko dužina BC, koje bi u pravilu trebalo da su jednake. Dužina BC je u pravilu dubina do vode.

Prilikom radova na traženju vruće vode u Tuheljskim Toplicama inž. Stiperski Dragutin i ja, s obzirom da su bušenja vršena prema našim lokacijama tokova, mogli smo kontrolirati, da li je onaj kut od 45° , koji zatvara horizontala na terenu i zraka prema podzemnom toku točan. Dobili smo da je on ipak veći i da iznosi negdje oko 48° - 50° .

Prema prof. dr Moritzu Benedictu, međutim, ovaj kut iznosi čak 60° .

Iz toga se vidi da određivanje dubine, prema navedenim uputama nije sasvim točno precizirano. Rašljari, koji imaju veliko iskustvo na traženju podzemnih vodotoka imaju uvijek iskustveno dobivenu jednu korekciju za dubinu, koju uzimaju u obzir kod davanja podataka o dubini.

Kod određivanja dubine do vode dolazi nekad do pogrešaka, koje se ne može ukloniti. Jedan primjer: Ako smo imali dva toka jedan ispod drugoga, zna se desiti da podatak o dubini dobijemo od toka bližeg površini, s malom količinom vode, ili čak slojem jako vlažnog pijeska, a količinu vode dobijemo od donjeg, mnogo jačeg toka.

Osim toga rad sa rašljama u vrijeme kada se sprema oluja ili pri vrlo jakom suncu može dati loše podatke. Zato je ove radove najbolje obavljati rano prije podne ili kasno po podne.

S obzirom da iza ovakvih radova stoje velika ulaganja novca radi visoke cijene bušenja i nabave cijevi, neophodno je potrebno da početnici, radi stjecanja dovoljno prakse rade izvjesno vrijeme uz iskusnog radiestezistu, s bogatom praksom u traženju vode i da se ne zatrčavaju, da ne bi imali neugodne posljedice, da im vlasnik bunara ne bi tražio podmirenje troškova. Savjet: budite vrlo oprezni. Ne zatrčavajte se, da vas ne bi boljela glava. Osigurajte se od neugodnosti.

Određivanje količine vode jednog podzemnog toka

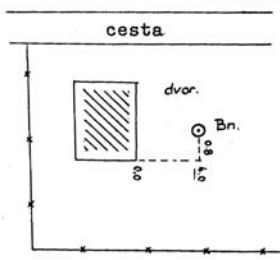
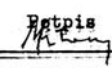
Već sam prije naveo da za jedno seosko domaćinstvo ili za opskrbu vikendica vodom treba 2 do 4 litre vode na minutu, ali to nije dovoljno, ako imamo mali dijametar cijevi u bunaru. Za vikend parcele je minimum dijametar 60 cm (vanjski) a za seosko gazdinstvo 1 m.

Količinu vode na minutu dobivamo s viskom ili rašljama mentalno. Ja to radim tako da zavrtim visak sa upitom da mi visak stane, kad pređem traženu količinu. Počinjem sa brojenjem decilitara okrećući visak. Brojim 5 dl, 10 dl, 15 dl... 20 dl (visak naglo stao). Vratim se na brojenjem na 15 dl, 16 dl, 17 dl, 18 dl (visak stao)... znači 17 dl/min.

Na taj se način isto tako radi sa rašljama. Pusti se da se rašlje vrte i broji na isti način.

Kad smo odredili mjesto bunara, treba na to mjesto zabiti čvrst kolac, da ga se ne može izvaditi, jer nekada prođe i godina dana do početka bušenja. Upozori se vlasnika da je to centar bunara i da ga ne smije pomjeriti desno i lijevo.

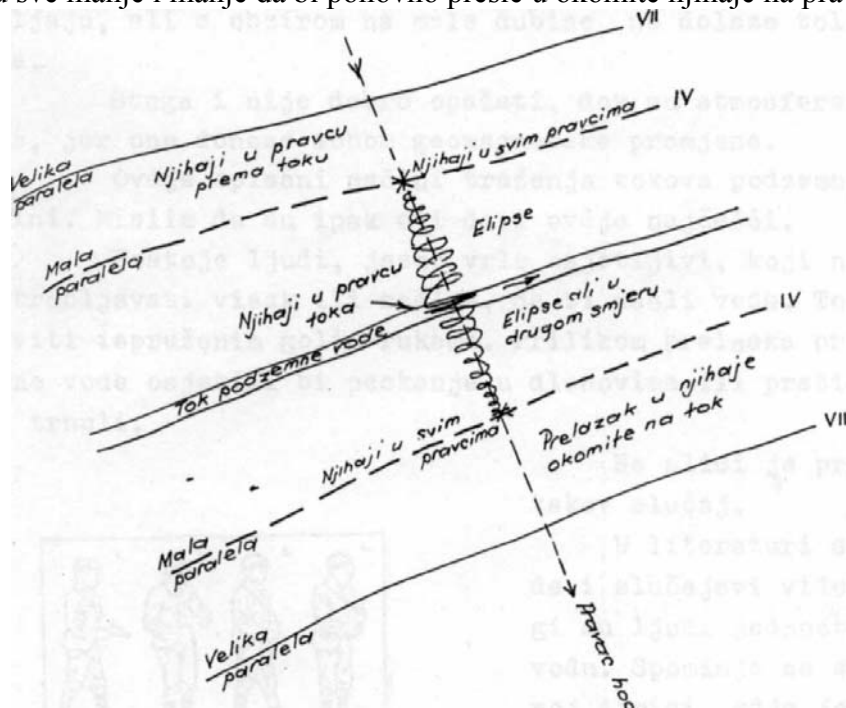
Da bi vlasniku a i sebi ostavili dokumenat, koji daje podatke o izvršenom poslu napravi se tzv. položajni opis bunara s potrebnim podacima. Daje se i procjena koji se materijal očekuje. Mjesto (kolac) bunara se odmjeri od postojećih objekata. Evo primjera:

<u>Položajni opis bunara:</u>		14.V 1985.
		
Mjesto: Augušanovec, kbr.24 Vlasnik: Blažek Mijo		
<u>Podaci o bunaru</u>		
Dubina do vode $D_b = 12 \text{ m} \pm 5\%$		
Količina vode $K_v = 1,5 \text{ l/min}$		
Najmanji profil $\varnothing = 60 \text{ cm}$ vanjski.		
Sl. 26 Bunar locirao: M. Milanović, Sesvete Tel. 751-962 Potpis: 		
Predviđa se da će materijal biti glina s pijeskom.		

Položajni opis se radi u duplikatu preko indigo papira. Jedan primjerak se daje vlasniku bunara, a jedan zadrži sebi.

Prema ovim podacima vlasnik bunara naručuje potreban broj cijevi, te sklapa ugovor sa bunardžijom za izvedbu bušenja.

Ako umjesto rašljama tražimo tok podzemne vode viskom, sam postupak je isti. Nakon što smo se uputili pravcem, koji nam je pokazao visak, on će pokazivati u hodu prema toku vode njihanje u pravcu. Kada se naiđe na malu paralelu, visak počinje izvoditi njihaje u svim pravcima, koji polako prelaze u elipse, koje bivaju sve veće i snažnije što smo bliže toku, da bi na samom toku prešle u pravac, koji pokazuje smjer toka vode. Ako sada ovaj tok prodemo ponovno se javljaju elipse, ali u drugom smjeru nego kad smo išli prema toku, pa postaju sve manje i manje da bi ponovno prešle u okomite njihaje na pravac toka.

Sl. 27

Visak je vrlo pogodan za hodanje po toku vode. Ako se dobro uvježba, može se tok vode pratiti neograničeno daleko. Kad smo ustanovili mjesto toka i približan pravac toka,

ispružimo lijevu ruku sa dlanom prema dolje i krenemo po toku. Primijetit ćemo vrlo brzo, da čim se malo nađemo izvan toka, visak se zaustavlja.

Htio bih napomenuti još nešto. Hodanje po toku vode umara kako fizički, tako i psihički, pa se ne preporuča to raditi dugo. Ne treba se tome čuditi, jer je poznato, a kasnije će o tome biti više govora, da tokovi vode iz podzemlja emitiraju radijacije koje su vrlo štetne po organizam ljudi.

Prilikom traženja tokova tople ili vruće vode na terenu treba biti vrlo oprezan, jer tokovi takvih voda emitiraju valove iz velikih dubina, koji prolaze kroz razne geološke slojeve, rasjede i pukotine. U svom prolazu nailaze na promjene zemljinog magnetizma, pa se signali na površini kao da pomiču tokom kraćih vremenskih perioda. Pomaći mogu biti i po nekoliko metara.

Kod traženja hladne vode sigurno je da se ove pojave isto javljaju, ali s obzirom na male dubine ne dolaze toliko do izražaja.

Stoga i nije dobro opažati, dok su atmosferske prilike loše, jer one donose sobom geomagnetske promjene.

Ovdje opisani načini traženja tokova podzemne vode nisu jedini. Mislim da su ipak ovi dati ovdje najčešći.

Postoje ljudi, jasno vrlo osjetljivi, koji nisu morali upotrebljavati visak ili rašlje, da bi našli vodu. To su mogli obaviti ispruženim golim rukama. Prilikom prelaska preko toka podzemne vode osjetili bi peckanje u dlanovima ili prstima ili su im oni trnuli.

Na slici je prikazan jedan takav slučaj.

Sl. 18 Fred Rodwell traži vodu sa rašljama ili bez njih
The Graphic (1889)

U literaturi se često navode i slučajevi vidovitosti. Mnogi su ljudi jednostavno vidjeli vodu. Spominje se slučaj u Južnoj Africi, gdje je petogodišnji sin upozoravao svog oca kopača bunara, da ne kopa bunar tamo gdje je počeo. "Zar ne vidiš da je voda tu?" Otac ga je poslušao i stvarno naišao na vodu. Kasnije je bio mnogo tražen i otkrio mnogo podzemnih tokova. Na pitanje kako to "vidi", rekao je da se voda bljeska kao na suncu.

Osim njega spominju se kao vidoviti Španjolac Zahoris, zatim u 18. stoljeću Jean Jacques Parangue, Francuz, zatim žene Katharine Beutler i Anna Maria Briegger iz Švicarske i drugi.

Bilo je i medija, koji su otkrivali vodu u hipnotičkom stanju.

ZRAČENJE

Čovjek je već početkom života na ovoj zemlji bio svjestan da stoji pod nekim prirodnim utjecajem iz njegove svakodnevne okoline. Prvo što je osjetio svojim čulima, to je bilo svjetlo. Opazio je vrlo brzo da je uzrok toga vezan za Sunce, a i za mjesec. Kad su oni bili prisutni na nebu bio je dan ili po noći mjesečina. Spoznao je brzo da ta svjetlost utiče na njega, pa može mnogo bolje vidjeti i zapažati sve što se događa oko njega, nego po mraku. Opazio je zatim da Sunce osim svjetlosti daje i toplinu, a to nije slučaj kad Mjesec svijetli. Došao je onda do spoznaje, da tu toplinu šalje Sunce a ne Mjesec. Osjetio je na vlastitoj koži, da ta toplina od Sunca može u izvjesnim prilikama da izazove opekotine. Prvi ljudi nisu znali što je zračenje, ali su naučili da se prema tim zračenjima pravilno postave.

Prehistorijski ljudi osjećali su i druge vrste zračenja, koja su instiktivno spoznali da su štetna, pa su se, kao što mnoge životinje isto čine, uklanjali sa takvih mjesta. Ljudi prolazeći kroz historiju, povećavanjem kulture i civilizacije postupno su gubili tu moć osjeta.

Mi danas, krajem XX stoljeća znamo o zračenjima mnogo više. Tome je doprinjeo razvoj nauke. Stvoreni su mnogi aparati, koji mogu mjeriti mnoge vrste zračenja, ali i pored toga ostalo je još vrlo mnogo neriješenih pitanja, vezanih uz razne vrste zračenja, koja zapažaju danas svi, a još će proći dugo vremena, da nauka svojim novim pristupima, ta pitanja riješi. Vrlo dobro znamo da ptice selice odlaze po tisuću kilometara daleko, na svoja stara mjesta i vraćaju se nakon nekog vremena natrag i tako stalno. Poznato je da i pčele lete i više kilometara od košnice i sigurno se ponovno vraćaju natrag.

Uzmimo selidbu jegulja, koje veći dio života provode u slatkoj vodi, a kad imaju 4-7 godina silaze u more, gdje ih susreću mužjaci i prate tisućama kilometara daleko, čak blizu Bermudskih otoka gdje se mriješte i ugibaju. Mlade jegulje odlaze odmah natrag na zapad, dolaze do Evrope i ulaze u slatke vode. Ima još vrlo mnogo neriješenih problema, ali vjerojatno se radi o radijacijama.

Mi danas znamo da zračenja imaju svoje valne dužine, odnosno svako zračenje ima svoj određeni broj titraja u sekundi. Poznato je i naučno dokazano da dnevno svjetlo, koje je rezultat slaganja spektralnih boja ima 10^{14} - 10^{15} Hertza/sek. Mi danas znamo za čitav niz zračenja oko nas, kojima smo svake sekunde izloženi, koje vrši jak utjecaj i na naše zdravlje i na raspoloženje.

Poznato je da nas iz kozmosa stalno bombardiraju kozmički zraci. Kad ne bi bili zaštićeni od atmosfere, koja apsorbira vrlo veliku količinu kozmičkih zraka, mi ne bismo mogli ni opstati. Atmosfera stvara zaštitu, koja odgovara sloju olova debelom 90 cm. Ipak kozmičko zračenje koje probija ovaj sloj je dovoljno da izvrši ionizaciju zraka sa 1-2 iona po cm^2 /sek.

Do nastajanja ovih iona dolazi uslijed radioaktivnog zračenja tla i kod električnog pražnjenja kod stvaranja munja. Iz proučavanja kozmosa, došlo se do saznanja da i Sunce i Mjesec i svi planeti emitiraju mikrovalna zračenja. Emisije Saturna su jake skoro kao one od Sunca, koje dolaze na Zemlju. Osim ovih postoje i mikrovalna zračenja iz dalekih galaksija.

Sva ova mikrovalna zračenja imaju veliki utjecaj na živo biće i žive materije na Zemlji.

Osim raznih vrsta mikrovalnih i ostalih zračenja iz Svemira ima i veliki broj raznih zračenja iz tla. **Mikrovalna zračenja** iz tla ne prouzrokuju nikakve tjelesne i nervne štete. **Toplinsko zračenje** iz tla leži u infracrvenom području i imalo je i ima veliki značaj u geološkim zbivanjima. Ovo zračenje ne dolazi od usijane magme, nego je rezultat radioaktivnog raspadanja molekula u tlu, koje uzrokuje isijavanje termičkih neutrona. Ova polja zračenja iz kozmosa i Zemlje su uzrok da se sva živa bića i materije, bilo to organskog ili neorganskog porijekla nalaze u titrajima vrlo visoke frekvencije. Frekvencija je obilježje svake materije. Znači: svaka materija ima zapravo svoj titrajni krug, koji je stalan.

Elektromagnetsko polje zračenje iz Zemlje i kozmosa ima veliki utjecaj na život živih bića i biljaka. Ono djeluje na ćelije organizma, pri čemu dolazi do promjene molekularne strukture i polarizacije unutar ćelija organizama a time se istovremeno aktivira sistem žlijezda sa unutarnjim lučenjem, koje pokušavaju dovesti tjelesne procese u nove uvjete ravnoteže.

Pojačano zračenje dovodi do poremećaja u radu žlijezda i opskrbi hormonima, obrazuju se tumori. Da su za obrazovanje tumora vrlo značajni čvorovi mreža dokazao je Dr. med. Manfred Curry i Dr. Hartmann i drugi. Drugi pak liječnici (Dr. Lukey i dr.) dokazali su da se razna oboljenja, leukemija, upala srčanih mišića, razna reumatska kao i kancerозна oboljenja često javljaju iznad tokova podzemnih voda. Uslijed djelovanja mikrovalnog zračenja vođeni dipoli ćelija organizma postavljaju se ukoso, prema radijacijama i time sprečavaju normalan tok iona.

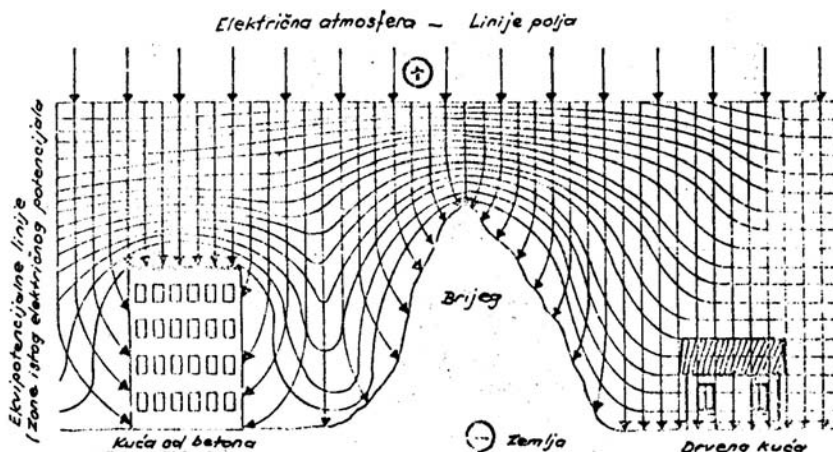
Poznato je da sunčeve pjegje jako utiču na život živih bića na Zemlji. Drvo sequoia gigantea, doživljava starost preko tisuću godina. Prilikom sječe ovog drveća opaženo je da su godovi (godišnji prstenasti prirast drveta) različito debeli. Kad se uspoređivalo debljinu godova sa aktivnošću pjega, opazilo se da su najdeblji godovi bili baš onih godina kad su sunčeve erupcije bile najjače. Prema tome jedna prastara sequoia je mogla poslužiti za proučavanje vremena u prošlosti na našoj planeti.

Sa erupcijama na Suncu vezani su i mnogi ratovi u prošlosti i politička zbivanja. Sovjetski učenjak A. Čijevski je napravio statistiku i ustanovio, da se ciklus sunčevih aktivnosti odigrava skoro svakih jedanaest godina. On je vezan i na pojavu velikih epidemija i pandemija na Zemlji, kao i na broj samoubojstava. Prilikom trajanja erupcija na Suncu, dolazi do smetnji i na radio i televizijskim vezama. Potresi na Zemlji, kako su dokazali Japanci, imaju vrlo često također vezu sa sunčevom aktivnošću.

Titraji elektromagnetskih valova od 10 Hz, koja su izmjerena na tlu, kako je dokazao Dr. Willibald Undt, profesor bečkog univerziteta (1973. god.), vrlo povoljno utiču na čovjeka, njegovo raspoloženje i njegovu kreativnost, tj. djeluju vrlo povoljno na ćelije čovjekovog organizma. Kako dolazi do ovih elektromagnetskih valova u području od 10 Hz. Oni se javljaju u području između Zemlje i njene ionosfere. Tu se događaju pražnjenja uslijed munja koje sijevaju. Procjenjuje se da svake sekunde na zemaljskoj kugli sijevaju munje 500-600 puta u sekundi. Munje dovode ovaj prazni prostor između zemljine površine i ionosfere u rezonantno stanje, što znači da stvaraju i 10 Hertza titraje. Ipak, to se ne događa svaki dan i u svako vrijeme. Kod naglog nailaska oluja, pada ova frekvencija na samo 2 Hertza, pa se tada ljudi osjećaju vrlo loše.

Prilikom električnih pražnjenja dolazi do ionizacije, koja može biti pozitivna i negativna. Negativni ioni utiču na čovjeka da se dobro osjeća, dok ga pozitivna ionizacija čini neraspoloženim i loše utiče na zdravstveno stanje organizma. Ruski naučenjaci su otkrili da ljudi duže žive ako su na višoj nadmorskoj visini, a američki pak to, da se broj negativnih iona povećava sa nadmorskom visinom tla. Pa i kod nas su kao oporavilišta važili tereni sa višom nadmorskom visinom (zračne banje).

Ljudi žive pod utjecajem istosmjernog električnog polja, koje nije statično nego se mijenja. Izolinije električnog polja jednake jakosti prate liniju terena i na njemu izrađenih objekata (slika)

Sl. 29

Rasprostiranje električnog polja ovisno o tlu i građevinama (Prema H. Reindersu)

Osim ovog istosmjernog električnog polja imamo i naizmjenično električno polje, kojeg stvaraju mnogi dalekovodi (380 kV, 220kV, 110 kV, 35 kV, 20 kV, 10 kV, 5 kV) pa i niskonaponske mreže i mnogi električni uređaji i naprave. Iako su ova naizmjenična polja diskontinuirana, radi guste mreže dalekovoda, vodova i uređaja, ipak pokrivaju velika područja kojim se kreću živa bića, te tako vrše utjecaj na njih. Poznato je da TV - ekran zrači i da to loše utiče na prisutne, ako nisu dovoljno daleko od njega. Radio-aparat koji stoji u spavaćoj sobi u blizini glave može izazvati glavobolju, čak ako nije uključen, ako se zamijene faza i nula u priključku. Znači treba biti isključen kabel koji ga spaja na utičnici.

Zemlja (kao i sve druge planete) ima svoje magnetsko polje, koje vrši različite utjecaje na život na Zemlji. Kao prvo ono "hvata" sunčeve oluje, koje dopiru do njega, odvodi ih prema polovima gdje se javljaju kao polarna svjetlost. Intenzitet ovih oluja ovisi o snazi pojava sunčevih pjega. I pored "odvođenja" prema polovima, dolazi jednim dijelom do bombardiranja Zemlje sa korpuskulama, koje djeluju na magnetsko zemljino polje i to na molekule vode i vrše u njoj polarizaciju. Radi toga dolazi do polarizacije u sveukupnom biološkom životu na Zemlji, a time djeluje na izmjenu tvari u živim organizmima. Normalnu polarizaciju ljudi mijenjaju mnoge naprave, koje srećemo u redovitom životu. To mogu biti rentgen aparati, aparati za radioaktivno zračenje, aparati za zavarivanje i veliki broj drugih. Malo se radi na zaštiti normalnog zemljinog magnetskog polja, koje održava normalan život na našoj planeti.

Što je to magnetizam, naučno još nije riješeno, kao što nije riješeno što je to toplina, elektricitet, svijetlo i mnogo drugoga. Svi su izgledi da to neće biti uskoro razjašnjeno.

Ovdje treba spomenuti zračenja koja dobivamo od tri mreže: 1. Hartmanove, 2. Curry-jeve i 3. Reinhard- Schneiderove, koje poput mreže obavijaju cijelu zemljinu kuglu i na koje ćemo se posebno kasnije osvrnuti.

Osim toga zračenja dobivamo i od geoloških rasjeda, do kojih je došlo pucanjem i pomicanjem slojeva zemljine kore, te od zračenja koja dolaze od šupljina u tlu (špilje, kaverne). Također od rudnih ležišta i od tokova podzemnih voda. Tome će biti posvećena nova poglavlja.

Na kraju ovog poglavlja možemo ukratko rezimirati: Cijeli život na Zemlji odigrava se pod utjecajem raznih zračenja, od kojih su neka za odvijanje životnih procesa organizama neophodna za život i korisna, a neka štetna. Ona nam dolaze sa tri strane: iz atmosfere, iz Zemlje i iz naše okolice (sa strane).

ŠTETNA ZRAČENJA

U poglavlju "Zračenje" pokušalo se napraviti nali uvid u zračenja, kojima smo stalno izloženi. Kažem mali radi toga, jer su zračenja vrlo kompleksan pojam, jer ima mnogo još toga iz te domene, što je prekriveno tajnom, što mi ne znamo. Ovo poglavlje će se baviti samo štetnim zračenjima, kojima smo izloženi, o kojima nešto i znamo.

Ova štetna zračenja možemo podijeliti u tri grupe:

1. Ona koja nam dolaze iz podzemlja.
2. Na ona koja dolaze iz Kozmosa.
3. Ona koja dolaze iz naše okoline.

1) Zračenja koja dolaze iz podzemlja

O ovim zračenjima je pisano mnogo. Naveo bih iz strane literature knjigu Gustava Freiherra von Pohla: *Erdstrahlen als Krankheits und Krebsreger* (Zračenja kao izazivač bolesti i raka), zatim od Roberta Endrosa *Die Strahlung der Erde und ihre Wirkung auf das Leben* (Zemljino zračenje i njegovo djelovanje na život), Hayera/Winklbauera *Biostrahlen* (Biozračenje). Literatura je bogata iz ovog područja.

Štetna zračenja iz podzemlja dolaze najviše od podzemnih vodotoka, geoloških rasjeda i šupljina u zemljinoj kori. Davno se opazilo, da postoje stambene zgrade, koje su se proćule kao bolesne, jer ljudi u njima obolijevaju od raznih težih bolesti. Tako se spominju kuće, pa i ulice raka. Postoje čak čitava područja u kojima se procentualno prema broju stanovnika javlja velik broj oboljenja određene vrste, a da ni liječnicima to nije jasno zašto.

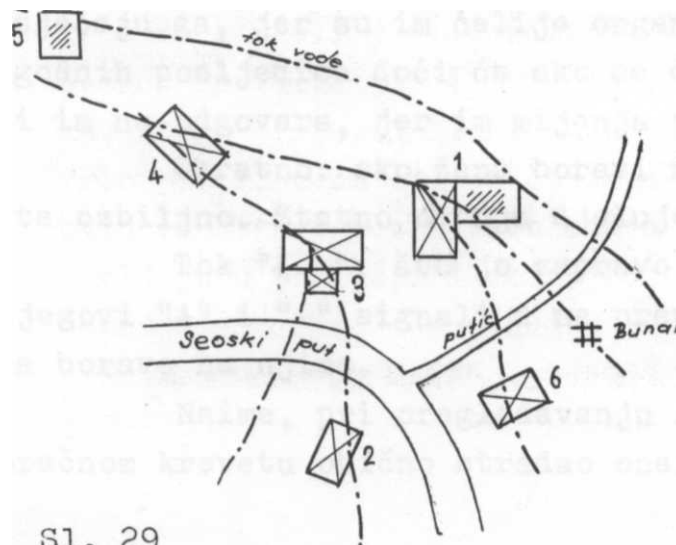
Radi toga bio sam pozvan od jednog medicinskog centra na našoj obali, da izvršimo zajedno neke istražne radove u vezi s kanceroznim oboljenjima koja se javljaju u tom kraju, da bi dobili uvid u to, da li su kriva štetna zračenja od tokova podzemne vode, što je taj broj, s obzirom na druga područja znatno veći nego drugdje. Došavši tamo dogovorno s liječnicima uzet je izvjestan broj adresa ljudi, koji su oboljeli od teških bolesti.

Neki su stanovali u gradu, a neki u okolici, pa smo išli od stana do stana, raspitujući se, gdje su oboljeli imali dugo vremena ležaj i gdje sada leže. U svim tim sobama izvršili smo lociranje tokova šetnog zračenja. Od 24 pregledana stana, u 22 slućaja teško oboljeli ljudi ležali su ili još leže na takvim mjestima. Naravno da smo dali savjet kako da razmjestite krevete, da bi izbjegli spavanje na štetnim radijacijama. Od 24 pregledana stana, u 22 slućaja su oboljeli imali šetan tok ispod kreveta. To svakako nešto kazuje, iako bi broj pregledanih stanova trebao da bude znatno veći, da bi se sa sigurnošću moglo tvrditi, da je to patogeno zračenje zaista uzrok oboljenja. Lijećnici su se složili da je to pravilno, pa će se radovi nastaviti.

Freiherr von Pohl je u svojoj knjizi opširno, može se reći čak i naućno, ilustrativno iznio mnogo takvih primjera.

Da ne bi previše ozbiljno shvatili, da ova patogena zraćenja izazivaju samo teške bolesti: rak, artritis i dr. moram napomenuti da se to dešava uglavnom, ako se na tom i takvom ležaju provede dulji period vremena. Jurdana, u svojoj knjizi spominje osam godina kao kritićan period, a da se jaći organizmi čak mogu tome oduprijeti i izliječiti, ako se sa tog patogenog toka uklone u roku do 6 godina. Do toga vremena može ćovjek oboljeti od reume, astme, bolesti bubrega i mjehura, raznih upala itd.

Prilikom boravka u jednom selu u Zagorju, uglavnom radi pojave lapora u jednom kopanom bunaru, pozvao me je jedan poznati naš kipar naivac, da ćuje moje mišljenje, da li je dobro lociran bunar i da li treba dalje kopati ili obustaviti rad. Nakon što sam kontrolirao podzemni tok vodeni tokove okolo, zamoljen sam da pregledam i njegovu kuću i vidim da li mu je ležaj na dobrome mjestu, jer da loše spava.

Sl. 29

U sobi gdje spava, umro mu je otac od raka (ležao na toku) u kući br. 1

U kući br. 2 umrla mlada žena od 25 god. i muž kasnije od raka.

U kući br. 3 od 13. godine mentalno poremećena osoba.

U kući br. 4 umro mlad čovjek od 28 godina.

U kući br. 5 umrla žena od raka.

U kući br. 6 dijete mentalno poremećeno od 6. godine.

Prilikom lociranja tokova vode prema kućama br. 1 do 6 kipar mi je rekao, da su njihovi kreveti bili točno iznad tokova vode.

Iz dva navedena primjera može se uočiti, koliko utiču tokovi podzemnih voda na zdravlje ljudi.

U posljednje vrijeme se govori o polarizaciji zračenja. Opazili smo da su lažni, tzv. refleksni signali oko toka vode polarizirani. Spomenuli smo da su neparni pozitivni, a parni negativni. To se lako potvrđuje na terenu prilikom traženja vode. Sva su ova zračenja također patogena. Sam vodeni tok ima polaritet "+ -". Osim toga i zračenja koja dolaze od rasjeda i šupljina imaju svoj predznak, katkada "+", a katkada "-".

Sve je u prirodi polarizirano, svaka živa i neživa stvar pa čak ni isti dijelovi neke cjeline nisu isto polarizirani. Na čovjeku je polarizirana drukčije desna, drukčije lijeva ruka, drukčije čak i prsti na istoj šaki. Muškarci u odnosu na žene su obratno polarizirani. Tako tamo gdje je muškarac polariziran "+" na istome je mjestu žena polarizirana "-".

Ako pak tražimo polarizaciju u globalu, preko viska ćemo lako ustanoviti, da je muškarac izrazito "+" osoba, a žena izrazito "-" osoba. To je i logično, jer znamo iz fizike, da se raznoimeni polovi privlače, a istoimeni odbijaju.

Kako u prirodi postoje patogena zračenja koja sadrže i tokove "+" i tokove "-" kao i tokove "+ -", to oni i različito utiču na osobe "+", a različito na osobe "-" predznaka.

Osobe "+" ako spavaju ili borave na takvom "+" toku ne osjećaju ga, jer su im ćelije organizma "+" polarizirane. Do neugodnih posljedica doći će ako se duže zadržavaju na "-" toku, koji im ne odgovara, jer im mijenja polarizaciju naboja u ćelijama.

Obratno: ako žena boravi na "-" toku, ne događa se ništa ozbiljno. Štetno na nju djeluje tok "+".

Tok "+ -", što je zapravo tok vode, on djeluje jače nego njegovi "+" i "-" signali i ne preporuča se ni jednina ni drugima da borave na njima.

Naime, pri pregledavanju stanova, ustanovilo se da je u bračnom krevetu obično stradao onaj, koji je ležao na suprotnom naboju, dok drugome taj nije štetio. Ovakvi slučajevi su se često pojavljivali, da se pitanje polarizacije samo po sebi postavljalo.

Da u mnogim kućama postoje zračenja, to je mnogima poznato. S obzirom da su radiestezisti ljudi, koji su osjetljivi na zračenja, odnosno da su to ljudi, koji mogu ustanoviti zračenja, to su se mnogi javljali, naročito u inozemstvu da im se pregledaju vođeni tokovi na parcelama, prije projektiranja kuće, kako bi se projekt mogao napraviti tako da bi se što više izbjegao utjecaj podzemnog zračenja tamo, gdje se planira duže zadržavanje obitelji vlasnika, a naročito da bi se to izbjeglo u spavaćim sobama. Na žalost kod nas se rijetko vodilo računa, kuće su građene, a tek kad su se počele javljati bolesti, pristupalo se lociranju štetnih tokova po prostorijama u stanu, a to je dovodilo onda do razmještaja kreveta, radnih stolova i dijelova namještaja gdje se običavalo dugo zadržavati. Ako se to nije moglo zbog skučenosti prostora i nepovoljnih položaja tokova štetnog zračenja, pomišljalo se na provođenje mjera, koje bi mogle spriječiti ova zračenja.

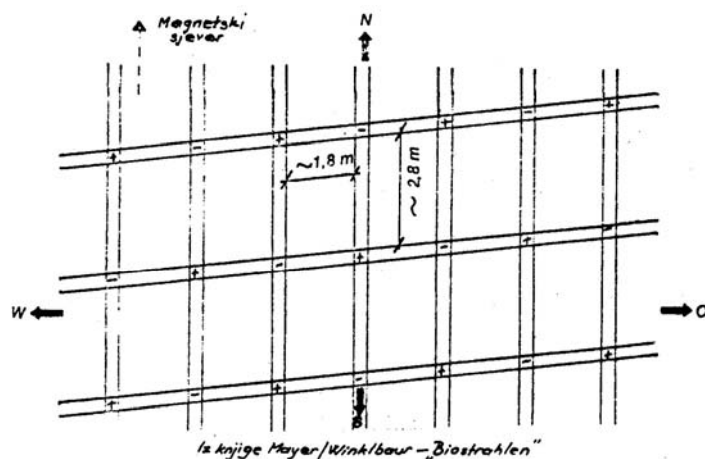
2) Zračenja koja dolaze iz Kozmosa

Mi znamo da mnoga zračenja dolaze iz Kozmosa i utiču na cijeli život na Zemlji.. Ljudi, životinje i biljke su naučene na ova zračenja i crpe životnu energiju iz njih. Bez svjetlosnog sunčevog zračenja nestali bi ljudi i sav život na Zemlji bi vrlo brzo izumro. Iz Kozmosa dolaze i kozmička zračenja. Ona ne dolaze iako su štetna, u tolikoj mjeri da bi štetila životu na Zemlji, jer atmosfera apsorbira u sebe veliku količinu tih zračenja.

Mi međutim imamo tri mreže koje iz Svemira dolaze i koje pokrivaju slično mreži meridijana i paralela površinu zemaljske kugle. Ove tri mreže pod izvjesnim uvjetima mogu biti vrlo štetne..

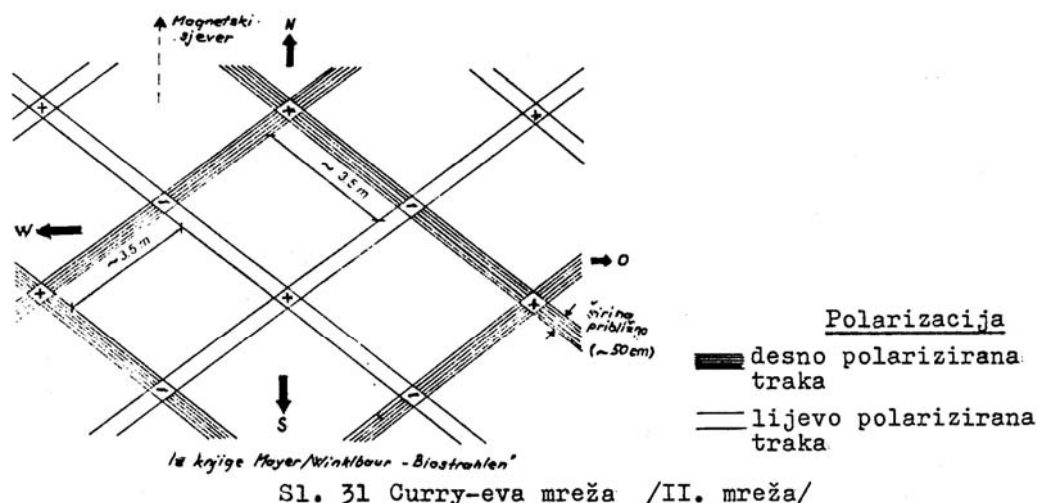
Godine 1951, njemački radiestezist, liječnik dr E. Hartmann otkrio je mrežu zračenja, koja pokriva cijelu zemlju. Teorije date do sada pripisuju joj kozmičko porijeklo. Misli se da potiče od elektromagnetskog zračenja Sunca i da je orijentirana prema zemaljskom magnetskom polju. Ova Hartmannova mreža prozvana je I. mreža i prostire se uglavnom pravcem magnetskog meridijana sjever-jug. Ove pravce sijeku paralele smjera približno zapad-istok.

Debljina linija (traka) Hartmannove mreže iznosi po prilici oko 20 cm. Udaljenost traka ove mreže sužava se prema polovima, a najšire su na ekvatoru. U našim krajevima bi udaljenost u smjeru sjever-jug bila 2,8 m, a u smjeru zapad-istok 1,8 m. Sjecišta pravaca Hartmannove mreže se zovu Hartmannovi čvorovi i naizmjenično mijenjaju svoj predznak (Sl.30)

Sl. 30 Hartmannova mreža /I. mreža/

Osim Hartmannove mreže postoji i Curry-eva mreža nazvana II. mreža. Otkrio ju je i opisao dr Manfred Curry. U prvo vrijeme se mislilo da je ona statična, ali novija istraživanja doka zala su, da se malo pomiče, kao da vibrira. Ova mreža je postavljena drukčije nego Hartmannova. Njeni pravci /trake/ stoje koso u odnosu na I. mrežu.

Curry-eva mreža je mnogo štetnija od Hartmannove. Ako se čvor Curry-eve mreže nađe iznad toka podzemne vode, postaje jako patogen, pa ga treba izbjegavati u stanovima.

Postoji još jedna mreža, koju je otkrio fizičar Reinhard Schneider, pa se prema njemu zove Reinhard-Schneiderova mreža ili III. mreža. Ova mreža se poklapa sa Curry-evom II. mrežom ali samo nekada odstupa od nje.

Kod pregleda stanova, nakon što smo locirali štetna zračenja, koja dolaze iz zemlje, treba pretražiti prostorije da bi ustanovili da li postoje patogeni čvorovi Hartmannove ili Curry-eve mreže.

3) Zračenja koja dolaze iz naše okoline

Nismo izloženi samo zračenjima iz podzemlja i iz Kozmosa. Zračenja dolaze do nas i iz naše okoline. Ta zračenja su svugdje oko nas. Dolaze nam od TV i radio antena, od dalekovoda, od električnih vodova, od radara, raznih elektroaparata u tvornicama i po kućama, od trafostanica, rentgen aparata, nuklearnih centrala itd..

Sva ta zračenja dolaze do nas i u izvjesnom smislu nam isto tako štete.

Znamo da je inž. Jurdana mnogo upozoravao na ova zračenja i na njihovu štetnost. Na žalost, danas se ne možemo svega toga riješiti i snalazimo se kako znamo i možemo.

LOCIRANJE ŠTETNIH ZRAČENJA

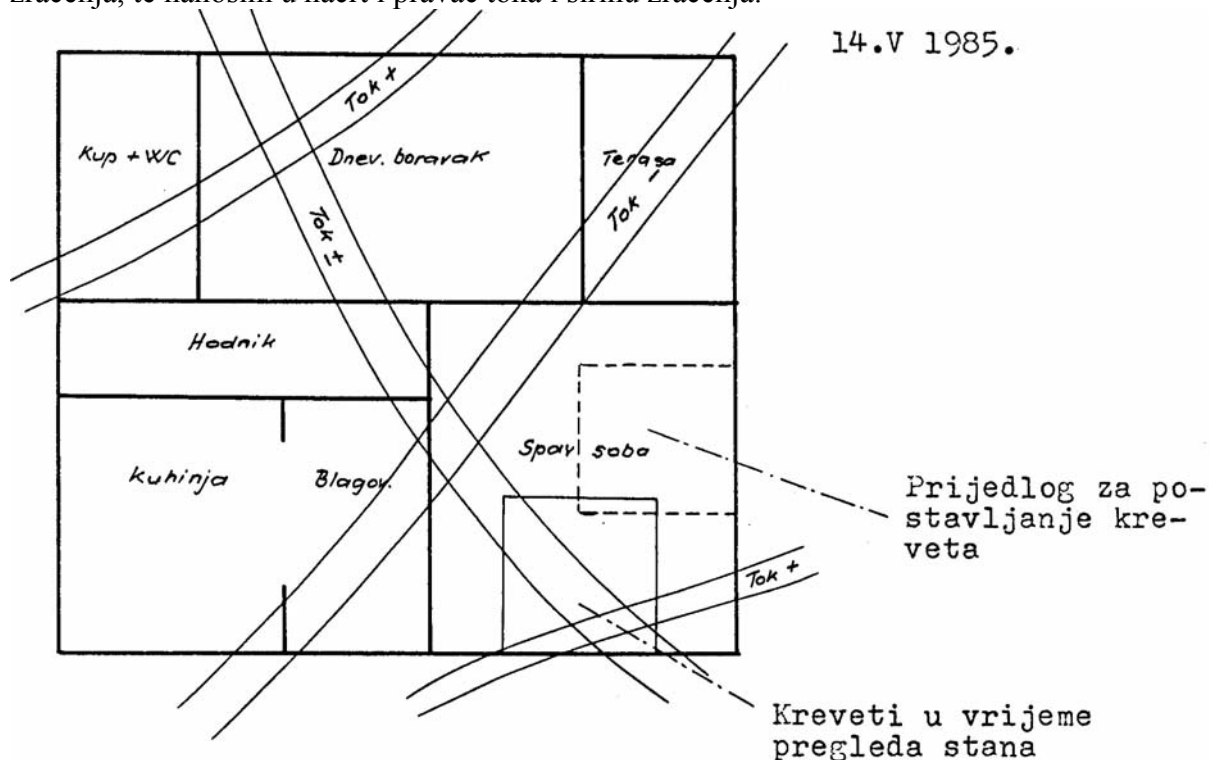
Izrada nacрта zračenja u zgradama

Danas neki radiestezisti na poziv dolaze na pregled stanova u vezi određivanja tokova štetnih zračenja i zaštite, od njih. Svaki je već stvorio svoj način i stil rada i u njega neću da ulazim. Svaki rad na tome je dobar, ako je dobro i točno napravljen.

Ovdje ću iznijeti samo metodu, koju ja primjenjujem kod pregleda nekog stana. Kod svakog posla koji sam radio trebao sam napraviti jedan izvještaj, tj. jedan pisani dokument koji će poslužiti onome, koji je posao zatražio da može i nakon dužeg vremena imati jasnu sliku o tokovima. Ponovno mi pada na um jedan savjet mog profesora koji je rekao: "Ništa

ne treba držati u glavi. Zaboravlja se nakon nekog vremena. Treba sve zapisati na papir." Radi toga prilikom svakog takvog posla ostavljam nacrt patogenih tokova i čvorova, kao dokument izvršenog rada.

Prije nego što u jednom stanu pristupim određivanju tokova, zahtijevam jedan nacrt stana u mjerilu 1:50 ili 1:100. Ako takvog nacрта nema, ja ga sam napravim u tom mjerilu. To nije približna skica, to je pravi nacrt stana. Odmjeravam sve prostorije i napravim plan, a tek onda pristupam poslu. Pomoću rašalja i viska određujem prvi patogeni tok i pratim ga kroz sve prostorije stana, od njegovog ulaska do izlaska iz stana. Pomoću rašalja određujem širinu zračenja, te nanosim u nacrt i pravac toka i širinu zračenja.

Sl. 32

Tok + Štetan za oba
- pola
Tok - Štetan za muškarce
Tok + Štetan za žene
Čvor Curry-eve mreže štetan

Odmah nakon toga pomoću viska određujem polaritet toka.

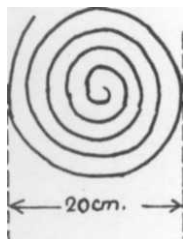
Kad je jedan tok gotov i ucrtan, prelazim na traženje drugog, zatim trećeg i ostalih, sve dok nisam pronašao sve i ucrtao u nacrt. Naročitu pažnju treba posvetiti pregledu ležajeva i radnih mjesta.

Da bih se uvjerio da li su svi tokovi ucrtani, idem s viskom u svaku prostoriju sa mentalnim pitanjem: "Postoji li još neki patogeni tok?" Ako ne postoji, onda sa viskom i rukom podignutom ispred sebe, sa dlanom okrenutim prema dolje, koncentriram se na patogene čvorove mreža i tražim ih. Ako nađem neki, ucrtam njegovo mjesto. Na nacrt dodam još datum i potpis.

Zračenja iz okoline možemo dobiti uz pomoć viska. Možemo dobiti pravce, zračenja i njihov intenzitet.

Zračenja od pojedinih aparata u kući mogu se kontrolirati s viskom u ruci i upozoriti na to, ako su jaka.

Od svih kućanskih aparata, treba naročitu pažnju obratiti zračenju iz televizijskih ekrana. Navodno da jače zračenje ima crno-bijeli TV, nego kolor. Poznato je da je to zračenje štetno, i da je jače što je gledalac bliže ekranu.

Kao zaštitu od ovog zračenja potrebno je uzeti bakrenu neizoliranu žicu dužine 120 cm, presjeka 3 mm i od nje napraviti horizontalnu spiralu. Ona će po prilici imati promjer oko 20 cm. Ovu spiralu treba staviti pod televizor, ali tako da navoji gledajući odozgor idu u smjeru kazaljke na satu. Vanjski kraj, kroz koga dolazi do koncentriranog zračenja treba okrenuti tamo, gdje nikome ne smeta (nikako prema susjedovoj sobi). (Sl. 33)

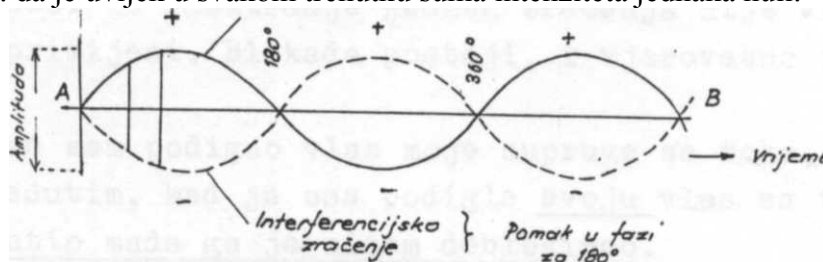
Sl. 33

Kada smo napravili nacrt patogenih zračenja, onda sa vlasnikom stana razmotrimo cijelu situaciju, da li ležajevi ili radna mjesta stoje loše u odnosu na zračenja i dajemo mu prijedlog za novi razmještaj, ako je to potrebno.

Ako su pak tokovi tako postavljeni, da se ne dadu nikako izbjeći, dat ćemo prijedlog blokiranja patogenih zračenja. Treba jasno reći, da nijedna blokada patogenog zračenja nije tako efikasna, kao ukloniti se sa zračenja..

Blokiranje tokova je bilo dugo, a i sada je, predmet dugih istraživanja. Postoji više naprava, ploča, folija ili materijala što služe za uklanjanje štetnog zračenja. U svojoj knjizi inž. Jurdana je preporučavao olovne ploče ili baritnu žbuku. Švicarci preporučuju kao sigurnu Wastra foliju, kod nas postoji folija Sirius, Poljaci izdaju ploče RET 1 i RET 2. Izgleda da se vrlo dobro pokazala slama kao izolator od zračenja. Često sam čuo izreku: "Naši stari nisu umirali od raka, jer su spavali na slamarici."

Nabrojio sam samo neka od danas dostupnih obrambenih naprava protiv zračenja. Kad bi se trebalo govoriti o svima, trebalo bi vrlo mnogo prostora. Ako amplitudu jednog patogenog zračenja prikažemo kao sinusoidu, onda sva sredstva koja mogu suzbiti zračenje moraju stvarati zračenje sa pomakom u fazi od 180° , tj. moraju stvarati interferenciju. Vidimo da svakom intenzitetu zračenja treba suprotstaviti isti intenzitet ali protivnog predznaka, da se oni poništavaju, tj. da je uvijek u svakom trenutku suma intenziteta jednaka nuli.

Sl. 34

Blokada tokova zračenja

Da li se mogu tokovi podzemnih zračenja na neki način blokirati? Opat Mermet je u svojoj knjizi naveo da se sa željeznim predmetima mogu, ako se postave na takav tok. S obzirom da jedan tok vode imam u svome dvorištu, išao sam to ispitati.

Kao prvo, stavio sam na tok jednu željeznu šipku. Kad sam koračao preko toga, rašlje su stajale (mirovale). Trebalo bi značiti, da je tok blokirao. Kad sam uklonio šipku i izvršio probu sa rašljama, rašlje su se ponovno okretale. Znači tok zračenja se ponovno vratio, kad sam uklonio željeznu šipku. Nešto mi nije dalo mira, pa sam išao istraživati dalje.

Postavio sam ponovno šipku na tok. Rašlje se ponovno nisu okretale. Zamolio sam suprugu da ona ukloni šipku, što je ona i učinila. Izvršio sam ponovno kontrolu sa rašljama.

Ovaj put, na moje iznenađenje, rašlje se nisu okretale, kao da je tok ostao blokiran. Sad sam ja uklonio šipku. Pri prolazu preko toka rašlje su sada pokazale da zračenje ponovno postoji.

Iz toga slijedi pravilo: Ako je neko postavio blokadu preko jednog toka zračenja, ta se blokada zadržava sve dok je ne ukloni onaj, tko ju je postavio.

Išao sam dalje ispitivati. Umjesto željezne šipke stavio sam drveno držalo od metle. Ni sada se rašlje nisu okretale, isto kao i prije preko željezne šipke. Kad sam taj drveni štap uklonio zračenje se ponovno javilo. I ovaj put moja ga supruga nije mogla deblokirati..

Zatim sam pokušao sa listom od kruške. Efekt potpuno isti. Uzeo sam jednu vlas iz kose moje žene i stavio je na tok. Tok je bio blokiran.

Znači za blokiranje jednog zračenja nije važno kakav se materijal primijeni. Blokada postoji, i vjerojatno ima mentalnu bazu.

Kad sam podigao vlas moje supruge sa toka, blokade je nestalo. Međutim, kad je ona podigla **svoju** vlas sa toka, **tok se ponovno vratio mada ga ja nisam deblokirao.**

Kasnije sam to radio samo mahnuvši rukom, a da ništa nisam stavljao na tok. Blokada je bila tu, a mogao sam je tako isto rukom poništiti.

Kasnije sam to mogao napraviti bacivši samo pogled na mjesto toka. Blokada je bila tu. Očima se nakon toga moglo istu tu blokadu deblokirati.

Iskušavao sam i trajanje blokade. Postavio sam je mentalno na tok i kontrolirao po danu svaka dva sata. Ona je postojala. Pustio sam i preko noći, ujutro je opet postojala, tako i po danu sve dok je nisam ponovno poništio.

Kad mi je kući došao jedan naš poznati radiesteziist, mentalno sam blokirao taj tok, za koji on nije znao i zamolio ga da ispita, ima li u mome dvorištu neki podzemni tok. Našao ga je vrlo lako, mada moje rašlje i dalje nisu na tok reagirale. To znači: za mene toka nema, za njega je tu. Ovo je otvorilo nove dileme kod mene, a strana literatura, koju posjedujem i proučavam, do dana današnjega nije mi to razjasnila. Izgleda da sam u mogućnosti sam sebi blokirati rašlje da ne reagiraju, ali ne i tok.

Ovo je jedno od vrlo važnih pitanja, koje treba razjasniti. U Zagrebu postoje nadareni radiesteziisti, koji su se izričito posvetili ovom pitanju, pitanju blokade. Ostaje nam da malo pričekamo rezultate, koje će nam oni prezentirati.

Pitanje blokada zračenja poteže se već od tridesetih godina ovog stoljeća. Točnije, 1928. godine Gustav Freiherr von Pohl, njemački radiesteziist, patentirao je neku napravu koju je postavljao u podrum kuće, da bi je oslobodio od štetnih zračenja. To ga nije zadovoljavalo, pa je oko tri mjeseca nakon toga uspio suzbiti zračenja prvo na plohi velikoj oko 3 km², a šest tjedana poslije toga na oko 5 ½ km². Na kraju je uspio da ukloni zračenja na plohi od 12 km². Uspio je da izvrši uklanjanje štetnih zračenja čak na području cijeloga grada Dachau-a. Bavio se mišlju da proširi djelovanje na 200 km. Ispočetka nije mogao naći prostor za tako veliku stanicu za odzračivanje. Nije dobio dodatna sredstva, a uskoro potom smrt ga je spriječila.

Interesantno je da u literaturi iza njega nema opisanih pokušaja, da se njegovo djelo nastavi, iako je do danas prošlo više od 50 godina. Možda uspjehe u tom pogledu poluču upravo naši radiesteziisti.

Kako djeluju štetna zračenja na organizam ljudi

Već je ing. Jurdana u svojoj knjizi naveo da ljudi, ako spavaju na štetnom toku podzemne vode obolijevaju od raka, ako se prije ne uklone sa toka..

Mi danas imamo malo drukčije mišljenje, koje je bazirano na postojanju različite polarizacije štetnog zračenja. Kako, u globalu, su muškarci "+" polarizirani, žene to zračenja istoimenog polariteta ne donose štetu onima, koji na takvom zračenju imaju ležaj, dok kod

obrnutog slučaja, tj. ako netko "+" spava na toku "-" onda dolazi do djelovanja naboja zračenja na dipole ćelija i počinje se ćelija sa svojim "+" dipolom mijenjati, zapravo zakretati prema naboju "-" ili obratno "-" prema naboju "+". Dolazi do promjene naboja u ćeliji. Kod toga počinje borba između organizma da vrati prije postojeći naboj i zračenja koje ga mijenja. Na koncu se uspostavlja električna ravnoteža u ćeliji s nekim novim položajem dipola. Da bi i takav položaj pomjerenog dipola ćelija zadržala ona troši energiju, koja joj je potrebna za normalno funkcioniranje i za obranu od infekcija i bolesti. Organizam gubi imunitet, pa je sada otvoren put za razne bolesti. To i ne mora biti rak. To može biti i čitav niz drugih oboljenja, kao što su razne reumatske bolesti, srčana oboljenja, oboljenja unutarnjih organa i dr.

Da bi organizam opet vratio normalni polaritet ćelija, treba mu izvjesno vrijeme, da se oslobodi štetnih utjecaja. Međutim, ako je netko svaki put prilikom spavanja na nekom ležaju izložen ponovno patogenom zračenju, neće doći do poboljšanja. Potrebno je eliminirati to zračenje, a najlakše je ukloniti se s njega.

Jedan liječnik, neuropsihijatar iz Makedonije, šef jedne neuropsihijatrijske klinike, prilikom svog boravka u Zagrebu na sastanku nas nekoliko radiesteziista rekao je: "Ja sam u svojoj klinici u svakoj sobi gdje su bolesnici uklonio krevete s podzemnih patogenih tokova. Kad mi kolege dođu, nije im jasno zašto kod mene u sobama kreveti tako čudno stoje. Ali zato ja imam izvanredne rezultate poboljšanja zdravstvenog stanja i tamo gdje se to nije moglo očekivati."

TELERADIESTEZIJA

(RAD NA DALJINU)

Prije, prilikom razmatranja loma zrake kroz prizmu, vidjeli smo, da se radiestezijska zraka pojavila za srebro u intervalu od 10^{11} do 10^{17} Hz/sek. U literaturi sam našao da radiestezijska zraka dostiže čak do 10^{24} Hz/sek. To je ogroman broj titraja.

Radi toga, ponavljam, u radiestezijski zapravo ne postoji daljina kao dimenzija. Signali iz bilo koje daljine su iste jačine, kao i oni koji su neposredno blizu nas. To nam omogućuje, da možemo obaviti mnoge radove iz daljine, a da ne moramo biti na licu mjesta. Potrebna je samo oštra koncentracija na ono što radimo.. Ako nam netko nacrtava plan svog stana, možemo mu na taj plan ucrtati tokove podzemnih voda. Znači, dovoljno je da se pribavi jedna geografska karta, da na njoj možemo otkriti mnogo toga što tražimo. To može biti neki objekt, tok podzemne vode, sakriveni predmeti. Može se čak prebrojiti i koliko vozila prođe nekom cestom koju ne vidimo (pogotovo ako promet nije jako velik). Na fotografiji osobe možemo odrediti kakvog je zdravlja ili raspoloženja, kakve ima sposobnosti, kakav polaritet, imunitet. Da li je zdrav, bolestan ili jako bolestan. Sve to iz daljine. Izgleda da slika ili karta služe samo za bolju koncentraciju. Može se sa planom grada na stolu pred sobom, pronaći izgubljene osobe.

Pri radiestezijskim radovima na daljinu dobit će se dobri rezultati samo onda, ako su podaci koje smo primili točni. Ako pak netko pokuša proturiti netočne podatke, dobit će i netočne rezultate.

RAD NA KARTAMA

Vrlo su nam često potrebne karte, da bismo mogli obaviti mnoge radiestezijske radove. Uzmimo jedan primjer: Na jednom, do sada neistraženom području, na kome nije bio radiestezist, iz daljine treba ustanoviti npr. da li ima tokova vruće vode.

Uzmemo kartu pred sebe (ne treba je čak ni orijentirati prema sjeveru) i počnemo prelaziti prstom u jednom izabranom smjeru, s mentalnim dogovorom sa viskom, da svojim stajanjem "javi" da smo došli na takav tok. Zavrtimo visak i lagano prelazimo u raznim smjerovima prstom lijeve ruke, ili olovkom. Kad visak stane znak je da smo tamo.

Sada kad smo na toku, treba pratiti kuda ide. Možemo sada ići s novim mentalnim dogovorom: da se visak okreće dok se prst pomiče po toku, a da stane čim smo izvan njega. Ovdje dolazi do izražaja sposobnost radiesteziste, da zadržava stalno prst na toku i da ne izađe iz njega. To je najviše stvar vježbe. Postepeno prekidajući rad, ucrtavamo tok na karti. Kad smo našli i završili jedan tok, tražimo novi, uz isti postupak.

Ako želimo na karti pronaći konkretno ono što tražimo, možemo ići kvadrat po kvadrat na kvadratnoj mreži s pitanjem da li je tražena stvar u ovom kvadratu. Ako visak daje odgovor "ne" prelazimo na slijedeći, i tako dalje, dok se ne dođe na onaj u kojem visak daje odgovor sa "da". Ovaj kvadrat treba onda detaljno pregledati i naći mjesto gdje je.

Za rad na kartama možemo upotrijebiti i donju graničnu crtu karte, koja ima smjer zapad-istok a zatim lijevu graničnu crtu, koja ide smjerom sjever-jug. Pomičemo lagano olovkom ili prstom po donjoj horizontalnoj osi kao apscisi (os y) i čekamo na kojoj će točki visak stati. Tu točku obilježimo. Zatim idemo po vertikalnoj osi (os ordinata x) i također čekamo gdje će se visak zaustaviti. Zatim tražimo sjecište osi y sa osi x i tamo će biti ono što tražimo. To je način traženja pomoću koordinata. Ako su na rubovima karte upisane koordinate, moći ćemo očitati i koordinate točke (y, x).

Jasno je da ovi radovi na kartama ili uopće bilo kakvi radovi iz daljine, trebaju biti na terenu kontrolirani.

Kako god se može raditi na daljinu, tako isto se mogu obavljati radovi u vremenu, zapravo izvan onoga što mi danas nazivamo vrijeme. Možemo se vratiti mentalno vremenski unatrag i promatrati s tog aspekta rad na karti. Ako želimo npr. znati gdje je bilo korito rijeke Save prije npr. tisuću godina, visak će nam na karti pokazati. Moramo paziti da taj put u prošlost ne zamijenimo putem u budućnost. U budućnosti ne možemo raditi, jer je naša svijest, odnosno naša podsvijest nije doživjela.

Prilikom posjeta Izložbi drevne kineske umjetnosti pokušavao sam određivati starost pojedinih izložaka. Bio sam iznenađen, jer su rezultati bili dosta bliski onoj starosti koja je naznačena. Razlike su neke bile, ali ni jedna u nekoj tisući godina. Obično su to bile stotine godina, koje nisu date za uzorke.

DIJAGRAMI

Kao pomoćno sredstvo u radiesteziji već davno su se pojavili dijagrami. Oni su raznog oblika: kružni, polukružni, linijski.

Kružni dijagrami su krugovi sa centrom u sredini iz kojega u svim smjerovima idu poluzrake do oboda kruga.

Najjednostavniji je takav dijagram kutomjer, sa nanesenom podjelom na 400 gradi ili 360°. Naneseni gradi ili stupnjevi mogu imati podjelu u smjeru ili protivno od smjera kazaljke na satu. Naše je kojoj ćemo se podjeli prikloniti.

Ako nam takav dijagram služi za izračunavanje postotka nečega, onda će nam svakih 100 gradi značiti 25%, 200 gradi 50%, 300 gradi 75%, a čitav krug 100%.

Kod podjele na 360° bit će 90° jednako 25%, 180° - 50%, 270° - 75% a 360° - 100%.

Ako nam na nekom kutomjeru pravi problem izračunavanje postotaka, možemo zalijepiti preko postojeće podjele na kutomjeru papir, na kome će biti označene podjele 10%, 20%, 30%... 90%, 100%.

Prilikom rada s kutomjerom, on može biti nepomičan, a da mi olovkom i viskom prelazimo preko podjela, odnosno postotaka. Ako smo se mentalno dogovorili da visak na takvom iznosu postotaka stane, koji odgovara činjeničnom stanju, idemo lagano sa olovkom ili iglom u lijevoj ruci preko podjela, a desnom vrtimo visak i tražimo da nam dade postotak, on će stati na odgovarajućim postocima.

Ako imamo pokretan kutomjer, pričvršćen sa iglom za stol u svom centru, zabilježiti ćemo gdje je nula izvan kutomjera. Sa viskom u desnoj ruci, koga smo zavrtjeli, a lijevom rukom lagano pokrećući kutomjer oko igle, visak će se u jednom položaju kutomjera zaustaviti. Koliko je to postotaka, pokazat će nam očitavanje na oznaci, koja je bila kod početnog položaja nule. Jasno da treba paziti da se ne očita pravi postotak, kao dopuna do 100%. Treba vrlo malo vježbe za to.

Treći i možda najlakši je način, da se iznad centra nepomičnog kutomjera drži visak, dok se sam ne počne micati i praviti različita kretanja, kružnice, elipse ili pravce, da bi se na kraju ustalio na jednom pravcu. Visak uvijek vuče na jednu stranu, tako da se može očitati pravi iznos. Ovakav način očitavanja traži izvjesnu rutinu.

Ovi kružni dijagrami su jako rašireni i specijalizirani za razne poslove. U inozemstvu se može kupiti veliki broj raznih izvedbi. U radiestezijskom RGS katalogu za 1981. godinu nabrojio sam ih dvadeset.. Razlika je samo u tome, da umjesto stupnjeva stoji nešto drugo. Mogu to biti bolesti, mogu biti karakterne osobine, tablice kemijskih elemenata, tablice za intelektualnu nadarenost, zanimanja itd.

Princip rada uvijek je isti. Visak u centar i čekamo rezultat.

Polukružni dijagrami služe istoj svrsi.

Na linijskom dijagramu je nanesena skala kao što su podjele na linealu. Može se određivati krvni pritisak, gornji i donji itd.

IZBOR LIJEKOVA I ISPITIVANJE NAMIRNICA

Visak se može izvrsno upotrijebiti za izbor lijekova koje uzimamo. Poznato je da lijekovi propisani za istu bolest jednima pomažu, a drugima ne. Znamo da penicilin i antibiotici mnogim bolesnicima jako pomažu, dok kod drugih osoba mogu izazvati vrlo teške posljedice. Znamo da je danas mnogo ljudi alergično na neke lijekove, pa ih ne smiju uzimati. Osim toga danas po mnogim kućama imamo male priručne apoteke, starih lijekova koji su preostali od nekadašnjih liječenja, pa im je čak i datum upotrebe već prošao. Unatoč tome, često radi nedostatka vremena ili dugog čekanja kod liječnika za novi lijek uzimamo one koji su preostali na kućnoj zalihi. Ne treba da napominjem da je to ponekad opasno.

Osim toga vrlo je dobro poznato da se danas prska mnogo povrće sa raznim otrovnim insekticidima i fungicidima, koji su pravi otrovi. Da o voću i ne govorim. Danas skoro da se ne može na pijaci ni kupiti drugačije.

Uživanje alkohola i kave, duhana i voćnih sirupa, te raznog konzerviranog povrća i voća dovodi nerijetko do probavnih smetnji. Rajčice čak bježe glas da su neke čak i radioaktivne. Jedan moj prijatelj radiestezist mi je pričao, da pri kupovini na pijaci ispituje svaki paradajz sa viskom prije nego će ga staviti na vagu. Jedan ga je Makedonac potjerao: "Nemoj da mi tu bajaš, neću prodati ništa, bež odavde!"

Prije nego što upotrijebimo neki lijek iz priručne apoteke, ili bilo koji drugi, dobro ga je staviti na stol i upitati visak: "Da li će mi ovaj lijek koristiti?" i sačekati što će visak "reći".

To isto vrijedi za sumnjive namirnice. Ipak ne treba uvijek činiti to, da naime svaku šalicu kave ili gemišt ispitujemo. Ne treba pretjerivati.. Ali ako čovjek ima bilo kakve probavne smetnje, dobro je i korisno pitati visak za savjet.

ZDRAVSTVENI PREGLED LJUDI

"Dijagnostika"

Plan pregleda

Da bi mogli sistematizirati pregled zdravlja čovjeka, bilo bi dobro da već odmah u početku počnemo se učiti nekom redu kod našeg rada.

Početicima bih preporučio da se za prvo vrijeme, dok im to ne prijeđe u naviku, koriste slike iz Malog anatomskeg atlasa, koji se može lako nabaviti u našim knjižarama.

Ja bih preporučio da to rade ovim redom

1. Kost
2. Somatski živčani sustav
3. Neurovegetativni živčani sustav
4. Krvotok
5. Krvna slika
6. Limfe
7. Unutrašnji organi
8. Mišići
9. Koža
10. Oči
11. Uši

Anatomske nam atlas služi samo za bolju koncentraciju. Koncentriramo se na osobu koju pregledamo, zavrtnemo visak u ruci i sa rukom kao antenom prelazimo lijevom rukom preko dijelova tijela onoga koga pregledamo. S obzirom da se naša "dijagnostika" bazira samo na radijacijama koje primamo od pacijenta, samo je po sebi jasno da se dotični ne treba svlačiti. U literaturi sam našao, da dotični treba da sa sebe i iz džepova odstrani sve metalne predmete, međutim i bez da to čini, može se normalno izvršiti pregled zdravstvenog stanja.

Kada sa rukom dođemo u predio, gdje se nalazi oboljelo mjesto, visak će nam stati. Znači tu se nalazi poremećeno bio-polje. Na nama je samo još da nađemo o kojem se organu radi. Jasno ako smo koncentrirani na kosti, dobit ćemo znak oboljenja u tom području.

Ako je to **kičma**, pregled ćemo vršiti na leđnom dijelu. Kako sve tegobe u kičmi, pa i predjelu ruku i nogu dolaze uglavnom zbog nekih oboljenja između pršljena (međupršljenski prostori ili zglobovi), treba pregledati upravo njih jedan po jedan. U predjelu kičme moramo znati da ima 32 pršljena, podijeljena u pet dijelova radi lakše orijentacije, tj. na vratni dio koji ima 7 pršljenova, grudni dio 12, slabinski 5, krstačni 5 (koji su srasli) te trtica sa 3-4 pršljena, koji su kod odraslih osoba srašteni. Dužnost nam je ustanoviti, koji pršljenski prostori nisu dobri. Na gornjim i donjim ekstremitetima pregledavamo zglobove. Treba se držati toga, da uvijek pregledamo prvo desnu stranu tijela, a onda lijevu. Pregledamo prvo rameni zglob, zatim lakatni, pa članak ruke i zglobove prstiju desno, pa lijevo. Zatim pregledamo karlični zglob, koljeno, članak noge i zglobova prstiju na nozi, također desno pa lijevo.

Imamo još pregledati kosti lubanje, desnu i lijevu ključnu kost, grudnu kost, lopatice i karličnu kost. Ako je sve u redu možemo pregledati još rebra, i kosti ruku i nogu da li na njima ima preloma.

Iza toga dolazi **pregled centralnog živčanog sustava**, tj. pregled desne i lijeve polutke mozga i mali mozak, pregled spojnih veza sa kičmenom moždinom i kičmu odozgor do kraja. Iza toga živce koji vode iz kičme u ruke i noge.

Kod pregleda **krvotoka**, prvo moramo pregledati srce i da li ima tu poteškoća., Treba ustanoviti da li se radi o pretkljetkama, kljetkama, zaliscima i mišićima srca. Nakon toga se pravi prvo arterijski a zatim venozni krvotok i to prvo najglavnije krvne puteve: aortu i arterije koje vode u razne dijelove tijela i u svaki organ u njemu (mozak, srce, pluća, jetra, želudac, bubrege, crijeva itd.).

Da li je **krvna slika** dobra ili nije, dobiva se tako da se visak pita: " Je li broj crvenih krvnih zrnaca normalan?" Tako isto pitamo i za leukocyte i za trombocyte, a kasnije kod pregleda limfi i za limfocite.

Limfne puteve, koji su zapravo odvodni kanali, kojima naše tijelo šalje otpadne materijale u limfne čvorove na pročišćavanje pregledamo kao i krvotok, ali se najviše koncentriramo na spletove limfnih čvorova, koji se nalaze na dosta mjesta. Najvažniji su pazušni i preponski, a kod žena još i prsni. Pregled će dati samo odgovor, jesu li u redu ili nisu. Nikakve druge prognoze bolesti se ne smije davati. Treba uputiti liječniku da to on učini.

Unutrašnje organe pregledamo redom. S obzirom da su jetra, slezena, gušterača i dr. žlijezde, to ćemo ovdje i njih obuhvatiti. Ako idemo redom odozgo prema dolje, prvo ćemo pregledati hipofizu, glavnu komandu svih žlijezda sa unutarnjim lučenjem, zatim epifizu, štitnjaču i timusnu žlijezdu.

Nakon tog a pregledamo dišne organe: Nosnicu, grlo, dušnik, glasnice, bronhijalne grane desno i lijevo u plućima, a poslije toga desno pa lijevo plućno krilo.

Kroz srce smo već pregledali krvotok. Dolazi još unutrašnjost srca, srčani zalisci i mišići.

Zatim redom pregledamo sve ostalo: želudac, dvanaesterac, jetra, žučne vodove i kesicu, gušteraču, slezenu, crijeva - prvo tanko pa debelo, bubrege sa nadbubrežnim žlijezdama, uretere i mjehur. Zatim kod žena maternicu, jajnike i jajovode, a kod muškaraca prostatu, testise i mokraćovod do vani.

Prilikom pregleda najbolje je da netko zapisuje sve što se pronašlo. Na kraju pregledamo letimično mišiće odozgor do dolje, zatim kožni epitel i najzad svaki sinus posebno.

Kod pregleda očiju i ušiju treba biti dobro koncentriran cijelo vrijeme baš na uho koje se pregleda ili oko, jer u protivnom lako dolazi do zamjene desnog za lijevo.

Nakon izvršenog pregleda treba svakako upozoriti onoga koga smo pregledali još jednom da su to samo dijelovi tijela, koji nam ne daju normalne radijacije i da je stoga dobro da dotični ode liječniku na detaljniji pregled ovih mjesta, kako bi se ustanovilo da li se i o kojoj bolesti radi.

Napomenuo bih još ovdje da radiestezijski pregledi uočavaju čak i one slučajeve, koji nisu izazvali određene tegobe, koje tjeraju liječniku, da bi ovaj tada, nakon pregleda intervenirao

Ovo nije jedini način na koji se radiestezijskim radom postavlja dijagnoza. Postoje i dijagnoze pomoću dijagrama u obliku krugova ili pomoću slikovitih predstava dijelova tijela u anatomskim atlasima. To su već malo kompliciranije metode pregleda. Pokušajte sami sa iris dijagramom dra Georga Jakoba. (Vidi literaturu!)

NAUKA I RADIESTEZIJA

Da bi se malo upoznali sa time, kako gleda nauka na radiesteziju i zašto nauka nije priznala radiesteziju za naučnu disciplinu, svakako da ima razloga.

U prethodnom poglavlju iznesena je kratka povijest radiestezije. Vidjeli smo da je 1531. sveučilišni profesor Kirchner naučno eksperimentirao da ustanovi, okreću li se rašlje samo radi naklonosti (simpatije) prema traženom predmetu i zaključio da rašlje ostaju mirne, ako su postavljene u ravnotežni položaj, a da se okreću samo u rukama rašljara. To je već tada potaklo sumnju u to, da rašlje okreće onaj tko ih drži, da to svi mogu, bez obzira da li imaju radiestezijskih sposobnosti ili ne. Rašlje i visak ispitane svim mogućim za to prikladnim aparaturama sve do današnjih dana nisu se pomaknule sa mjesta. To je bila i prilika, da se namnožilo i mnogo ljudi bez radiestezijskih sposobnosti, čiji rezultati su često bili razočaravajući, pa je nauka postala sumnjičava prema radiestezistima i radiestezijskim metodama istraživanja. Bez obzira što su u prošlosti vršena ispitivanja od strane naučnih krugova, bez obzira što su ti eksperiment sa vrhunskim radiestezistima, u vrlo velikom procentu bili uspješni i zadivljujući (sjetimo se Aymora, Bletona, kasnije Mermeta i drugih) nauka nije mogla samo na osnovu statističkih podataka, a bez provjere do tada poznatih aparaturama i bez naučno postavljenih uvjeta priznati radiesteziju kao nauku. Sve naučne discipline podliježu toj provjeri, pa se ne može uopće ozbiljno pomišljati o tome, dokle god taj uvjet nije ispunjen. Uz to dolazi još i spoznaja, da se visak i rašlje ne okreću jednako ni kod priznatih radiestezista. Osim toga mnogi radiestezisti ispadaju kao neki vidovnjaci, jer obično nakon svog istraživanja kažu na pr.: "Na tom mjestu našao sam to i to!" To nije nikakav naučni pristup radu. Kad bi to bilo rečeno drugačije, na pr.: "Bilo bi dobro na tom i tom mjestu izvršiti istražne radove, da bi se ustanovilo postoji li to i to" to bi zvučalo već drugačije, mnogo bliže nauci. Mi imamo mnogo radiestezista, koji se bave dijagnosticiranjem bolesti na nekoj osobi, pa kaže: "Vi imate oboljelu slezenu", a kad ga upitate, gdje se na tijelu slezena nalazi, on će vam čak reći da ne zna. On će reći i koja je to bolest, ali sebe neće nikada poistovjetiti sa šarlatanom. Jedan ovakav čovjek može imati i vrlo visoku radiestezijsku sposobnost, ali on mnogo više šteti i struci i sebi i onome kojeg pregleda. Nemoguće je vršiti zdravstveni pregled, a da taj dotični ne poznaje anatomiju ljudskog tijela, što ne znači da on, nakon što je nauči ne bi mogao raditi, ali u okviru koji mu za to radiestezija pruža, a to je da osjećajući manjak bio-polja, skrene pažnju onome koga se pregleda, da ode liječniku na pregled. Medicina je danas na visokom nivou i sigurno ima bolji način uz pomoć mnogo dijagnostičkih aparata da utvrdi pravu dijagnozu.

Ja lično radiesteziju i kod drugih područja u kojima se primjenjuje smatram čistim istraživačkim radom i nikad nisam 100 % siguran da su podaci točni. Ima mnogo raznih pojava i u atmosferi i unutar zemlje koje vrlo često, a da mi to ne osjećamo utiču i te kako na rezultate. Svi mi pri našem radu moramo o tome voditi računa i tako se ponašati. Moram ovdje ipak naglasiti, da pravi radiestezisti imaju u 80-90 % rezultate koji opravdavaju očekivanja.

Obzirom na sve veći razvoj radiestezije u zadnje vrijeme, postoje već u razvijenijim zemljama instituti koji je proučavaju.

Da u radiesteziji veliku ulogu osim fizičkog, ima psihički faktor, ne treba mnogo naglašavati. Na žalost to je danas jedna od glavnih zamjerki radiesteziji sa strane nauke. Postoji već više teorija, koje se bave razjašnjenjem, od kojih je izgleda bliska teorija o titrajnim krugovima i rezonanciji, ali o tome će biti više govora kasnije.

Moramo biti strpljivi. U svijetu se rade već neki instrumenti, koji će moći mjeriti snagu radiestezijskih zračenja, a to je onaj prag, kojeg je potrebno preći, da bi se smjestili u krilo nauke. Neka nas tješi to, da je radiestezija u svojoj povijesti imala vrlo teških i mučnih razdoblja, da su je ometali i proganjali, a ona se je ipak ne samo održala do današnjih dana

nego je danas jača nego što je ikada bila. Iako se nauka i danas ustručava, mi joj se svakim danom polako, ali sigurno približavamo. Sjetimo se koliko je vremena bilo potrebno akupunkturi da dođe u okrilje naučne medicine. Nismo daleko od toga.

POGOVOR

Kad sam se 1967. godine počeo baviti radiestezijom, osjećao sam jako nedostatak bilo kakve knjige, koja bi me bar u glavnim crtama uputila u to kako se mnogi radiestezijski poslovi rade. Vjerujem da i danas velik broj ljudi koji se interesiraju za način na koji se to radi u praksi, a da ne govorim o onima koji u sebi imaju urođene radiestezijske sposobnosti, nemaju priliku da se u to upute. Literatura na našem jeziku ne govori gotovo ništa o tome, a strane jezike znade malen broj ljudi.

Ova knjiga nema i ne može imati pretenzije, da od bilo kojeg čovjeka napravi dobrog radiestezistu. To se ne postaje čitanjem knjige, nego samo upornim radom i primjenom ovdje iznijetih uputa za rad. Kao što se svaka nadarenost i talent dokazuje isključivo uvježbavanjem svojih sposobnosti, tako se dobar radiestezist može postati stalnim radom i uvježbavanjem.

Trudio sam se da jednostavnim riječima objasnim mnoge stvari, koje nisu do sada na našem jeziku nigdje objavljene, pa se može reći da je to zapravo naš prvi radiestezijski priručnik. Neka takav i ostane.

Mnogi koji se budu ozbiljno bavili radiestezijom vrlo brzo će doći do novih saznanja iz područja radiestezije i na kraju zaključiti kao i ja: Što više proučavam radiesteziju, sve mi se više čini da vrlo malo o njoj znam. Gradivo je i raznovrsno i vrlo obimno.

Još jednom napominjem savjet: Radiestezijom se trebaju baviti samo čestiti ljudi.

L I T E R A T U R A

- BACHLER, K., Erfahrungen einer Rutengängerin, Veritas Verlag Linz-Wien 1983.
- BARRET/BESTERMAHN W., T., The divining rod, Canada.
- BENEDICT, M., Ruten und Pendellehre, Hartlebens Verlag, Wien 1117.
- ENDROS, R., Die Strahlung der Erde, Paffrat Verlag, Ulm 1978.
- GRAVES, T., Radiästhesie, Pendel und Wünschelrute, Theorie und praktische Anwendung, Bauer Verlag, Freiburg 1980.
- HEIMME, P., Nouvelle méthode, de radiesthésie, Maison de la radiesthésie, Paris.
- JAKOB, G., Das medizinische Pendelbuch, Turm Verlag, Bietigheim.
- JURDANA, S., Rašlje i visak života, Grafički zavod Hrvatske, Zagreb 1980.
- KIRCHNER, G., Pendel und Wünschelrute, Ariston Verlag, Genf. 1984.
- MAYER/WINKLBAUR, Biostrahlen, Orac Pietsch Verlag, 1983.
- HERMET, A., Comment j'opère, Maison de la radiesthésie, Paris.
- SEILER, J., Mit Wünschelrute und Pendel, Corona Verlag, Frankfurt am Main 1984.
- ŽIHER, R., Rašlje vilinske na raspuću nauke i metafizike. Izdavač autor